

Ajuntament de Terrassa

II CONCURS

de narracions curtes

JOSEP SOLER I PALET

II Concurs de narracions curtes
Josep Soler i Palet

II Concurs de narracions curtes Josep Soler i Palet

1a edició (digital): abril 2012

Ajuntament de Terrassa
Servei de Cultura
Servei de Imatge i Comunicació

© **Ajuntament de Terrassa**

El jurat del II Concurs de Narracions Curtes Josep Soler i Palet ha estat format per:
Amadeu Aguado, Josep Corominas, Eduard Fernández, Jordi F.Fernández, Fina Ginesta,
Montse Llovera i Assumpta Roset

ÍNDIX

PRESENTACIÓ	6
PRÒLEG	8
ROSA SANZ I CESARI NINA RUSSA	11
LAURA ARAN MONZONIS DOBLE CORBA PERILLOSA	17
ENCARNACIÓN COQUARD CALVO UN GIRO EN SU VIDA	23
MARI LUZ GERONA MICOLAU JO DESITJO, TU DESITGES...	27
SÍLVIA GUERRERO CABALLERO DESVIATS	31
AURÈLIA LLACH CRUZ LA “BALDUFA”	39
PERE MIQUEL PUYOL LA HUIDA	43
ELISABET ROVIRA I MASOLIVER COM CADA ESTIU...	47
FRANCESC XAVIER TRULLÀS I ESCODA FEIA TEMPS QUE NO FUMAVA	55
MONTSE VILLARES MUÑOZ CRUCE DE SOLEDADES	59

Presentació

Per segon any consecutiu l'Ajuntament de Terrassa publica els deu treballs seleccionats en el Concurs de Narracions curtes Soler i Palet.

El primer premi el va obtenir el treball de Rosa Sanz i Casari, titulat *Nina russa*. És un conte en el que s'apunten dues relacions de parella. L'autora deixa entreveure una situació dramàtica, envoltada d'emocions suposades i mai no descrites. Ens endinsa en un univers ple d'incògnites alhora que insinua sentiments i situacions en els quals qui més qui menys s'hi pot veure reflectit.

Un escriptor escriu per a ser llegit. I heus ací aquestes deu històries que us portaran a deu mons diferents. Deu mons darrere dels quals trobareu l'esforç per aconseguir una relat ben escrit.

L'Ajuntament de Terrassa i l'Ateneu Terrassenc promouen aquest esdeveniment literari a través d'aquest modest concurs que pretén donar sortida a la creació literària dels terrassencs i terrassenques.

El món canvia de manera ràpida. La globalització ens està portant a la pèrdua de valors locals i culturals. Però dins del desconcert que aquest món canviant ens pot ocasionar, hi ha un fet que encara és vigent i que ho serà sigui quin sigui el futur. La necessitat de l'aprenentatge de la lectura, del coneixement de les eines que ens permeten comunicar-nos, de la lectura i de l'escriptura.

Les noves tecnologies estan canviant també la manera d'acostar-nos a la lectura. Darrerament han aparegut al mercat els anomenats e-readers que ens permeten llegir còmodament els anomenats e-books i potser la seva evolució imparable ens porten inevitablement a un canvi de paradigma.

A les bases del concurs consta la decisió d'editar els treballs de manera digital. Aquest fet respon a la voluntat municipal de contribuir a la sostenibilitat i alhora explorar aquestes noves formes d'edició i lectura que ens aporten les noves tecnologies.

Soler i Palet va ser el fundador de la primera biblioteca pública a la ciutat, ara els premis que porten el seu nom contribueixen a difondre la literatura amb nous formats.

Us convido doncs, a llegir aquestes narracions alhora que us animo a escriure a tots aquells que us hi veieu capacitats i a no oblidar la lectura com un hàbit imprescindible per a esdevenir ciutadans de ple dret.

Amadeu Aguado Morera
Regidor de Cultura

Pròleg

L'Ateneu Terrassenc se sent molt satisfet per la continuïtat que representà la convocatòria del II Premi de relats curts Soler i Palet, que l'Ajuntament de la ciutat, per mitjà de la Regidoria de Cultura, va fer i que pretén recordar a la societat terrassenca actual a aquest conciutadà, que a finals del segle XIX, presidint l'entitat Ateneu Terrassenc, va convocar els Primers Jocs Florals que es desenvoluparen a la ciutat, en quin jurat hi participà l'eminent poeta Angel Guimerà.

Mantenir el record d'aquelles persones preocupades pel desenvolupament de la cultura entre els seus conciutadans, especialment entre els més desafavorits, amb l'objectiu d'aconseguir nivells cada vegada més alts de llibertat és una obligació per a tots els que pensem que els valors socials, la no discriminació i el respecte mutu són molt més importants que les qüestions purament materials, ja que aquestes podem portar-nos a l' individualisme i a la insolidaritat.

Mantenir i recordar les arrels que han fet de la nostra ciutat una "Ciutat de les persones", ens ajudarà a conservar les arrels pròpies i a créixer de manera ordenada. Per aquesta raó volem mostrar el nostre agraïment més profund a tots els participants i que l'exemple que han aportat amb la seva participació serveixi perquè altres conciutadans s'animin en un futur en col·laborar i participar en les activitats culturals que es portin a terme a la ciutat i vagin creant un gresol sòlid que permeti establir i bastir una construcció ferma de la ciutat, sense oblidar-se de ningú.

Escriure és sempre una aventura meravellosa, i obliga que el repte que suposa enfrontar-se amb un full blanc, ens esperoni a donar el millor de nosaltres mateixos. L'important és transcriure les nostres vivències o les històries que es forgen en el nostre interior perquè altres persones puguin establir una connexió anímica i espiritual amb nosaltres. La generositat que representa el compartir el nostre pensament amb els altres és mereix el reconeixement de les entitats i per això es produeix la publicació dels relats del II Concurs "Soler i Palet" ja que creiem és el millor premi que un pot recollir.

L'Ateneu Terrassenc vol felicitar i reconèixer el mèrit de tots els participants i esperonar-los a difondre els ideals que en el seu dia varen impregnar les conductes de Soler i Palet per millorar la ciutat que l'acollia i que va permetre, que el llegat de la seva casa pairal per tal de que s'hi construís un museu i una biblioteca, hagi servit a molts ciutadans per començar la seva formació i endinsar-se pels camins de la ciència i del saber. Endavant sense defallir.

Josep Corominas

President de l'Ateneu Terrassenc

*“Escriure contes és com banyar-se en una piscina;
escriure una novel·la és com banyar-se al mar.”*

Jordi Puntí

“Catalunya Ràdio” 18-02-09

NINA RUSSA

Era la tercera vegada que es volia presentar a aquell concurs literari i, fins ara, sempre havia obtingut el mateix resultat: silenci. La narració que havia enviat feia set anys li havia sortit tristíssima, depriment. Potser per això no havia agradat. L'any següent, va decidir canviar de registre i va escriure una novel·la curta que volia ser desenfadada i humorística, que no tingués res a veure amb l'anterior. Tampoc no va agradar. Ara se sentia força desorientat, no sabia per on tirar ni quin to calia adoptar per mirar de convèncer els membres del jurat. A més, a la seva dona tampoc no li feia gens de gràcia que es passés els vespres i els caps de setmana tancat al despatx, sense fer-li ni gota de cas a ella.

Això no obstant, aquell matí de tardor assolellat l'inspirava. Mentre conduïa cap a casa, li passaven pel cap tot de frases i de situacions que li semblaven molt ocurrents. Mentalment, elaborà un pla. La protagonista seria una dona atractiva, encara jove, casada amb un home elegant i educat, però amb un cantó fosc; un home que potser necessitava dominar la seva dona; justament al contrari del que li passava a ell. La maleïda inseguretats de la Laura el feia anar com un titella; podien passar llargues temporades convivint amablement, fins i tot anys, però de sobte, quan menys s'ho esperava, patam! Clatellada. Tot de retrets i d'exabruptes queien al seu damunt com un doll inexhaurible i el deixaven ben esmaperdut, deprimat, descol·locat.

Donaria a la seva protagonista l'aire d'una heroïna tràgica, una mena d'Antígona del segle XXI que suporta estoicament i amb dignitat suprema les injustícies de què és objecte. Com seria la seva rebel·lió? Més endavant ja pensaria com continuar l'argument. Arribà a casa i s'assegué davant de l'ordinador. Les frases que li venien al cap eren en present. No podia escriure d'altra manera. El temps passat li sonava fals i antiquat. Si el present no agradava al jurat, que s'hi posessin fulles, era el seu estil, bo o dolent, però el seu estil, i a això no estava disposat a renunciar-hi. Començà a escriure:

“S’ha estirat a prendre el sol al jardí per mirar de calmar el mal. Aquesta tarda, excepcionalment, hi ha silenci. Els veïns no hi deuen ser perquè fins ara no ha sentit cap música ni cap soroll estrident que la turmenti. Es treu la roba i s’ajeu en una llenca d’herba on ningú no la pot veure. Acarona el gos, que se li ha ajaçat al costat buscant contacte. Mira enlaire. Un retall de blau nítid i intens. Comença a comptar ocells, la majoria orenetes. Quan en porti comptabilitzades quinze s’incorporarà. Dotze, tretze... Que no en passi cap més. Tanca els ulls i així no s’haurà de moure. El sol. Només el sol damunt la pell i el silenci. I l’hora, i el verd de l’hora. I la iuca, enorme, aixecant els braços al cel per millor entomar la pluja. Tots els seus sentits són en el verd i en el blau ratllat per les orenetes.

Una trucada interromp els seus pensaments. El dolor al costat la rosega però ni això li pot arrabassar el petit moment de plenitud que acaba de viure; una felicitat menuda, feta de coses senzilles que l’omplen tant.

Allarga el braç mandrosament i agafa l’auricular.

—Sí?

—Hola, Maria. Que dormies?

—Sí. Bé, només m’havia endormiscat una mica havent dinat.

—Com et trobes?

—Bé, bé.

—Que tens febre, encara? Ja t’has fet la infusió que t’he dit?

—Sí, sí. Aquest migdia.

Contesta amb monosíl·labs i dient que sí a tot el que la sogra li pregunta, encara que no sigui veritat. Sap que qualsevol resposta, per breu que sigui, provocarà una xerrera interminable i ella necessita silenci, molt de silenci.

A la sogra li ha dit que està engripada i que li fan mal tots els ossos, per això avui no han pogut anar a dinar juntes, com tenen per costum de tant en tant. Si sabés que fa tres dies que no va a treballar...

Les gotes de suor li fan pessigolles mentre li llisquen pels costats i pel bell mig del pit fins a omplir-li el melic d’aigua salada. Si es posa ben morena, se li dissimularà el blau que li ha sortit a la banda dreta, just a sota de les costelles. Sort que, amb l’excusa de la malaltia, no aniran a la platja; així ningú no li veurà. A la mà hi té l’escrit que el seu home li ha deixat damunt de la màquina de cafè abans de marxar. El torna a llegir: “Descansa, nina, i recupera’t. Aquest vespre tinc un sopar de treball i vindré una mica tard, però no te m’adormis. Espera’m. T’ho compensaré tot.”

S'aturà. Repenjà l'esquena al respatller de la cadira i rellegí el que havia escrit. Maria era un nom universal que tant podia ser català com italià o fins i tot rus. Sí, la seva heroïna podria ser russa, de Sant Petersburg. Potser la faria ser pintora o ballarina i que s'haguessin conegut amb el seu home en una gira. Ell, aleshores, hauria de ser coreògraf o director d'orquestra o violinista. És clar que també podria ser empresari i haver-se enamorat de la Maria al ballet. No, això ja ho havien dit milers d'escriptors abans que no pas ell. I el mal que tenia la Maria? Estava clar que li havia provocat el seu marit en un moment d'ofuscació. Hauria de prendre notes de tot el que se li anava ocorrent. Mirà el rellotge. S'havia fet tard i havia d'anar a recollir la Laura. No en tenia gens de ganes. Va prémer la tecla "guardar" i va tancar l'ordinador.

La Laura, per variar, estava de mal humor. S'havia hagut de passar el dia barallant-se amb tots els clients i, a més, els molt burros, no li feien gens de cas! "Val més que calli", va pensar. Qualsevol cosa que digui pot ser usada en contra meva.

Havent sopat, la Laura se'n va anar a dormir; estava esgotada, deia. Ara podria continuar. Obrí el portàtil. Esperà. "*La base de dades de virus ha estat actualitzada!*". A veure, com anava? Ah, sí! La Maria està prenent el sol, nua, al jardí de casa seva. Li ha sortit un blau al costat perquè el seu home, el molt cabró, li va pegar, i ara diu que l'espera perquè a la nit li vol fer l'amor i sentir-se perdonat. Es posà a teclejar novament:

"Avui no es veuran fins a la nit. Millor, així no haurà de fer el sopar i tindrà temps per pintar una mica.

Finalment, s'incorpora. El sol s'ha anat movent i ara només li escalfa mig cos. Es posa una samarreta que li arriba fins als genolls i decideix fer la *forma* de Tai Txí que practica quan el seu home no és a casa. A ell tot això li fa riure. Té ganes de fer la *forma* descalça damunt la gespa, per sentir-se més en contacte amb la natura, per integrar-se millor en l'univers, com diria el seu mestre de Tai Txí. Posa els peus en un angle de noranta graus, el cap com si el tibés un fil des de dalt, la pelvis endins, els braços una mica oberts, com si aguantés una pilota de ping-pong amb les aixelles, els dits de les mans ben vius, el pes al taló del peu dret i comença.

S'hi ha estat uns deu minuts i ha pogut fer la *forma* tres vegades ben a poc a poc. S'ha asserenat. Es dutxa i se'n va a l'estudi.

Se serveix una copa de vi negre i s'asseu davant del quadre que té a mig fer. Sembla una molt mala còpia d'un Monet. Les paperoles no tenen vida, són com unes taques absurdes, sense sentit. I el cas és que necessita

reproduir la visió d'aquell camp, aquella lluminositat, aquella combinació de verds i de vermell tan harmònica.

Al seu home no li agrada gaire com pinta, troba que ho fa “massa abstracte”, li va dir un dia. A més, al seu home tampoc no li fa gens de gràcia que es passi els vespres i els caps de setmana tancada a l'estudi, sense fer-li ni gota de cas a ell.

Es posa el nocturn núm. 11 de Chopin –*Andante sostenuto*– i comença a barrejar els colors. De tant en tant tanca els ulls i es concentra en la imatge que té a dins del cervell. Quan se n'adona ja són les onze. No sap què li ha passat; estava tan absorta que no ha pensat ni a sopar ni a passejar el gos. Aviat arribarà el seu home i ella haurà de fer veure que és una nina i que ni el cos ni l'ànima no li fan mal.”

Les quatre. Ja n'hi havia prou. Havia de ficar-se al llit i procurar que la Laura no es despertés, si no, la bronca estava assegurada; com aquella vegada que estaven sopant en un restaurant i ell estava capficat pensant en el desenllaç d'una de les seves històries i, sense saber d'on venia, ni com ni per què, la Laura va començar a retreure-li que la tenia abandonada, que era un egoista i que li importaven més les seves dones de paper que no pas ella.

Va deixar d'escriure i es portà com un xaiet durant una temporada llarga, però ara només faltaven dos dies perquè s'acabés el termini d'admissió d'originals. Havia d'afanyar-se. Continuà:

“Per sort, a la nit el seu home va arribar begut i es va adormir de seguida. Aquest matí s'ha llevat abans que ell, li ha preparat l'esmorzar i li ha deixat a punt la roba neta i planxada. S'han acomiadat amb un petó ràpid, de compromís.

Recorda el dia que van anar a sopar amb els seus amics de sempre. Mentre els dos marits parlaven de la feina, com sempre, la Júlia li va dir flui-xet, a cau d'orella: *Què et sembla, Maria, per una mica de salsitxa, haver d'aguantar tot el porc!* Sempre que hi pensa riu una bona estona.

Li agrada pintar d'hora, quan el dia encara és nou i res no s'ha embrutat. No fa gaire que ha sortit el sol i pensa que li agradaria poder veure alguna vegada el famós “raig verd” que Èrik Romer va simular a la seva famosa pel·lícula. És clar que aquesta il·lusió òptica representa que només es pot veure quan el sol es pon sobre el mar i ella viu a muntanya, però necessita tenir-ne la imatge per poder-lo pintar, de la mateixa manera que

voldria poder fixar sobre la tela la dansa de les branques mogudes pel vent o l'emoció que li produeix la imatge de la lluna a ran de terra, grossa i ataronjada, destacant enmig de la negror.

Observa una alzina des de darrera la finestra. Una pluja d'ocells es deixa caure fins al terra per picotejar els granets que alguns han fet saltar de la menjadora sense voler. Unes mallerengues emplomallades van botant nerviosament de la menjadora a una branca i amb el bec piquen contra el tronc de l'arbre fins que trenquen la closca de la llavor que s'han emportat. Una mica més tranquil·la, una mallerenga carbonera s'empassa tots els grans que pot sense moure's de la menjadora, i a terra, fent saltirons, uns quants pinsans es van repartint l'escaiola que resta. M'agradaria que aquesta imatge em quedés gravada per sempre. Voldria pintar-la. Ha estat ben bé com si l'alzina degotés ocells.

Amb la contemplació de la natura, se sent inspirada. Quan va cap a la cuina a fer-se un te, veu l'americana que el seu home portava ahir tirada a sobre del sofà. Li sembla que estarà content si la duu a la tintoreria. Li agrada tant fer goig! Revisa les butxaques abans de posar-la a dins d'una bossa. A la butxaca esquerra hi troba només un paperet de diari diminut. Hi passa els ulls distrets per sobre abans de llençar-lo a la paperera. Unes majúscules li aturen el gest. Llegeix: *SAMIRA. SADO ERÒTIC. Desitjo realitzar les teves fantasies. Francès sense... Sado grec.*

Entra a l'estudi decidida i es posa a pintar amb tranquil·litat, sense traços dubitatius, mesclant els colors amb la mà ferma. Al cap d'unes hores ho dona per acabat; s'asseu al cotxe, arrenca i se'n va pausadament. Sense adonar-se'n, la seva boca dibuixa un somriure. S'imagina la cara del seu home quan vegi la tela que li ha deixat al menjador: el retrat, gens abstracte, d'una enorme botifarra.

Li agrada la cançó que sona a la ràdio: *What's a man without a woman, what's a woman without a man...* Apuja el volum de l'aparell i es posa a cantar."

Estava esgotat. Va pensar que el que acabava d'escriure no agradaria gens al jurat; que es farien un embolic i no entendrien el final, que creurien que hi havia massa descripció, o massa pretensió poètica o que la barreja lírico-còmica que li havia sortit no lligava o que l'explicació del comportament dels ocells sobrava. Però, sobretot, tremolava per quan la Laura llegís l'original. I si li semblava que el personatge del marit maltractador s'inspirava en ella? Riu-te'n de la pobra Maria...

Es decidí: no li diria res a la seva dona, no li ensenyaria el conte i, com que el jurat d'aquell concurs li tenia botada, no guanyaria cap premi i el seu text no es faria públic i la Laura no sabia mai que el seu cor, de debò, debò, bategava per la Maria. Es calmà. Engegà la impressora, en féu quatre còpies i les tancà a dins d'un sobre. Se n'anà a dormir vigilant de no despertar el son fràgil de la Laura.

L'endemà, a primera hora, anà a presentar la narració. Va deixar el sobre damunt del taulell, va somriure amb timidesa a la dona que li recollia i va sortir precipitadament al carrer per agafar l'aire que li mancava.

DOBLE CORBA PERILLOSA

ROBERT

L'olor de terra mullada el retornava als anys feliços, quan ell i la mare estaven bé. Què lluny quedaven aquells dies! Com els enyorava!

Es va asseure a la cadira de despatx que tenia des de ben petit. Era del pare. Se n'havia comprat un altre de nova. Li havia sentit dir que aquesta li feia mal d'esquena i li van posar a l'habitació per quan portés deures de l'escola. La feia girar com una baldufa. Corria amunt i avall del pis amb les petites rodes com si fos un cotxe. –Meec meec!!!! Aparteu-vos que vinc! No em sentiu? Feu-me lloc!

Davant la mare tot era perfecte però quan ella no hi era, tot canviava. Va arrufar el nas fent una ganyota en recordar-ho. Quan estaven tots tres junts li feia la sensació de ser invisible.

En Robert es va aixecar i va tancar la finestra que deixava entrar els records, tot posant les mans al vidre. El seu baf entelava tot el que estava fora. Tot el que era real. Hagués volgut entelar també el seu passat i empassar-se la tristot tota feta una bola, com un eriçó. Sí, hagués volgut ser un eriçó! Va tocar la paret. Quan plovia la taca del sostre es feia més gran. Aquella humitat el feia tossir encara més. Aquella tos seca que el masegava i el deixava tan cansat. –On és? Ahir el vaig deixar aquí, com pot ser que...

La tos comença a fer-se cada vegada més asfixiant. Els ulls van perdent aquell color d'àmbar que a la mare li agrada tant. La seva pell comença a posar-se lilosa. Sembla un peix amb l'ham a la boca just quan l'acaba de mossegar, lluitant per poder agafar aquell aire que el pot fer viure una mica més. Obre i tanca la boca per empassar-se'l i que no surti. Que arribi als seus pulmons malalts.

Sent les cames com es van tornant cada vegada més febles i no és a temps d'agafar-se enlloc. I en un intent desesperat, cau a terra volent obrir un altre calaix, perquè l'inhalador d'en Robert no és al calaix de sempre...

OLGA

Li encanta mirar les petxines i cargolines del gerro de vidre. N'agafa una i la ressegueix amb la punta del dit una i una altre vegada. Després, a poc a poc, agafa una de les cargolines i se l'acosta a l'orella. Sent la remor del mar. La sent de debò. Aquell mar que un dia les va escopir amb força damunt la sorra i que a l'Olga li porta tants records.

—Vine, acosta't. Encara ets més maca quan el sol et fa canviar de color els ulls.

—I ara, què dius?

L'Olga s'hi acosta suaument i li frega la galta amb els cabells. Li fa pessigolles i L'Armand la fa caure damunt seu. Rodolen damunt la sorra feliços com si aquella felicitat pogués durar per sempre.

L'Olga, caragolant encara més els seus rínxols de carbó, li diu amb veu tremolosa:

—Vaig anar al metge...

—Què tens, estàs malalta?

—No, esperem un fill.

—Olga, ets molt jove.

—Vols dir que som joves, oi?

Un silenci ensordidor trenca la màgia del moment. La salaborer encara als llavis, la tebior de les últimes hores de sol a la pell...

L'Armand, s'aixeca poc a poc i deixa anar la mirada més enllà d'on es perd el mar.

Un crit ofegat la fa sortir dels records. —És en Robert!—. L'Olga amb el cor encongit corre cap a l'habitació d'on ha sortit aquell crit que a l'Olga se li enganxa a l'ànima i li esgarrapa la vida...

JAUME

Ella era allà, asseguda en un banc del parc del Racó, com cada dia. Al costat seu, un cotxet de nadó. El gronxava amb una mà i amb l'altre aguantava un llibre. S'hi va acostar. Va seure en una punta del banc i es va posar a fer

mots encreuats del diari que acabava de comprar. Però en realitat el que volia era conèixer-la. Qui era? La trobava bonica. Pell bruna, faccions menudes i peus petits. Sempre s'hi fixava. Li agradaven els peus petits.

—Perdoni, se li acut alguna paraula que comenci per “a” i acabi en “a” que tingui cinc lletres?

L'Olga es va posar el dit als llavis, fent veure que pensava i deixant per uns instants el llibre damunt del banc.

—Ara no se m'acut res. Ho sento!

—Cap problema. Seguiré pensant... Moltes gràcies.

I pensava. Sempre pensava. El seu tarannà obsessiu no el podria dissimular per sempre. Tampoc els seus dalts i baixos depressius ni els canvis d'humor... només la seva mare podia temptejar aquells canvis de personalitat. Només ella sabia que aquella malaltia era per sempre i que si prenia la medicació, la seva vida podria ser gairebé normal. Però el que no sabia era que sempre arrossegaria els crits i amenaces que la mare li feia cada vegada que s'aixecava amb el llençol mullat. O quan no s'aprenia les lliçons de l'escola que li preguntava la mare cada dia abans d'anar a dormir. I quan es va anar fent gran i sortia els vespres, es trobava a la seva mare, esperant-lo, asseguda al silló de pell marró, on seia el pare fins ben poc abans de morir. Aquella cara l'atemoria encara que ja no fos un nen. Aquells ulls li avançaven tot l'horror que vivia després...

I des d'aquell dia, ja no se la va poder treure del cap. I ella mai ho sabia. Ell no deixaria que la malaltia emergís. Però el nen del cotxet, era seu? Si era així, no li feia cap gràcia. Llavors volia dir que estava casada... No hi havia pensat. Potser el nadó no era seu i només en tenia cura. Li hagués agradat que aquell nen no existís. Com volia que aquell nen no fos seu? I l'Olga havia de ser seva per sempre, només seva i de ningú més.

Però no va ser així. Aquell nen esllanguit, va créixer i va conèixer en Jaume a qui li va dir “papa” ben aviat. Que sempre volia petons i abraçades seves i que mai van arribar...

OLGA

Li vénen tantes imatges d'en Robert. El dia en què va sentir els batecs del seu cor per primera vegada, sola en aquella consulta de parets blanques i llum fosca, la seva carona rosadeta i rodona del dia que va néixer, el dia que li van dir que els seus pulmons estaven malalts...

Aquell nen sempre havia estat el seu tresor. Des que l'Armand la va deixar, en Robert era tot el que tenia. S'hi havia arrapat tan fort que gairebé s'havia oblidat de la resta del món. Res més existia quan el tenia entre els seus braços. Aquella barreja d'olor de llet i tendresa l'omplia de felicitat.

I va arribar ell. Feia dies que l'havia vist. Fent veure que feia mots encreuats del diari al parc del Racó. També havia vist com la mirava quan es pensava que no el veia.

Li va demanar que es casés amb ell gairebé com es feia al segle passat. Es va posar de genolls. Eren quarts de cinc de la tarda i en Jaume, regalimant perles de suor front avall, li obria una caixeta vermella de vellut al mateix temps que s'ennuegava en cada paraula. L'Olga abans no acabés la frase ja li havia dit que sí, per no fer-lo patir més. Tot això ben amarinat amb els plors d'un Robert que tot just començava a caminar.

L'Olga, des que en Jaume va arribar a les seves vides, sempre s'havia sentit segura al seu costat i per damunt de tot, estimada. Però malgrat tot, de vegades, els seus ulls quan miraven en Robert... l'espantaven.

I aquell nen escanyolit, es va anar fent gran. Els seus pulmons, petits, però la voluntat i les ganes de viure, el van anar fent fort. I la mare, sempre pendent de la seva salut. Sempre pendent que no li faltés de res, sempre pendent que no sabés mai la veritat.

I en Jaume quan feia un any del casament, va haver de marxar lluny. Una feina imprevista el va obligar a passar temporades llargues fóra de casa. I mare i fill van tenir l'oportunitat de estar plegats i gaudir l'un de l'altre. Aquell temps, va ser dels més feliços que l'Olga recordava. Estaven tan bé...

ARMAND

Des del llit estant, l'Armand pot veure l'escuma rabiosa de l'aigua ensopengant amb força amb les roques colpidores de cops i batecs. Té la mirada amb guspises de mar.

L'Armand enretira suaument els llençols del seu llit per deixar-lo pujar.

—Has vist Marc? Avui el meu mar està enfadat. S'eixuga el seu mal humor amb les roques juganeres. Elles són així. Malament anirem si s'enfadessin també amb les onades. Cada dia hi hauria mala mar. Imagina't, no podrien sortir els vaixells a pescar, i la gent que surt de viatge s'hauria de quedar a terra i anar amb avió...

—És veritat. I les roques, sempre estan contentes?

—Noooo, el que passa és que han fet un pacte amb les onades i quan uns estan enfadats, els altres riuen i es fan pessigolles perquè es posin contents.

—I llavors perquè a vegades el mar està molts dies enfadat? demana en Marc tot gratant-se el cap.

L'Armand viatja amb el pensament. No es mereix això l'Olga. Com he pogut callar i marxar. L'estimo I duu un fill meu al seu ventre. Però, ja en sabré jo de fer-li de pare? Quan plori als vespres, tindrè paciència per calmar-lo? Li sabré donar bones eines per què pugui créixer sa i feliç? I Mentrestant l'Armand va prement cada vegada amb més força l'accelerador. No se n'adona del senyal que hi ha anunciant *dobla corba perillosa*.

—Donaré la volta li aniré a demanar perdó a l'Olga. Espero que no sigui massa tard.

No li ha donat temps de reduir la marxa. La corba l'ha engolit i el cotxe ha sortit de la carretera.

En fa molts d'aquests viatges però sempre torna al mateix llit amb vistes al mar...

Li puja gola amunt una glopada de fel en recordar-ho.

—Oncle Armand! —cria en Marc tot sacsejant-li el braç—. No et recordes del que t'he demanat?

—Perdona petit. Estava intentant trobar una resposta a la teva pregunta perquè no és gens fàcil de respondre, saps?

Tanca els ulls i es frega les cames de fusta. Té sovint aquests dolors a les cames mortes que li recorden el que van ser.

—Què tens oncle Armand? Et fan mal? Li dic a la mare que vingui?

—No pateixis, ja passarà. Avui les meves cames estan com el mar, enfadades. I l'Armand força un mig somriure al Marc perquè no s'espanti.

ROBERT

En Robert ha lluitat fins l'últim moment. Però la crisi aquest cop ha estat massa forta. Ha cridat la mare abans d'agafar l'última alenada d'aire. No ha trobat el seu inhalador enlloc. De terra estant s'ha volgut aixecar i obrir la finestra. Però malauradament el seu cor tenia pressa per aturar-se. El seu cos, inert i de boca terrosa. A poc a poc, però, les seves faccions, que havien quedat malmeses pel patiment, s'han anat endolcint. Ara ja no pateix. La seva ànima transparent ha sortit del seu cos malalt. Ara sura per l'habitació. No li fa mal res. Vol abraçar la mare que el té agafat com quan era un nadó. Li vol dir que està bé. Que és allà, amb ella. Li vol dir que sempre estarà al seu costat. Però no pot. La veu no li surt i les paraules s'enganxen al mai més. I l'Olga plora, plora tot acaronent-li els cabells de carbó i tancant-li els ulls de mel. L'abraça contra el seu pit per última vegada. No el vol deixar d'abraçar. El voldria tenir amb ella per sempre. No vol aquest buit tan gran i aquesta angoixa arrapada al seu cor.

Se sent una clau al pany de la porta que gira amb dificultat. Unes passes tremoloses s'acosten. Aquells ulls que de vegades l'espanten, ara es claven en els de l'Olga. Ara ho entén tot i llegeix les paraules invisibles d'en Jaume. Tot s'ha aturat. Ja no hi ha marxa enrera. Ningú ha vist el senyal que anunciava: *doble corba perillosa...*

FI

UN GIRO EN SU VIDA

Está sentada en la cocina con el vaso entre las manos, lo gira lentamente en una y otra dirección observando el líquido de su interior con deseo y respeto.

El silencio es absoluto, no tardará demasiado en volver a oír el griterío de los niños camino del colegio y el rugir de los motores de los coches portadores de hombres y mujeres que con prisa, siempre con prisa, se desplazan de aquí para allá. Ella ya no tiene prisa.

Han sido más de diez años cuidándolo día y noche. Durante ese tiempo no ha salido de casa más que en contadas ocasiones y siempre para ir al Hospital.

Muchas tardes, mientras lo observaba en su mecedora con la vista perdida y la inexpresión en su rostro pensaba en cuando ella era joven.

Allí en el pueblo, donde lo único que había era miseria y dolor tras quedar en el bando de los perdedores, allí era feliz. Recuerda correr por los campos impregnada del olor a mies, a libertad y las risas de sus hermanas que la acompañaban en sus correrías. El agua helada que sentía como lacerantes agujas clavarse en sus manos cuando bajaba a lavar al río en pleno invierno.

Las noches alrededor del hogar, escuchando a su padre contar historias del pueblo y de sus vecinos. El terrible frío de las sábanas cuando se acostaban, que la obligaba a permanecer completamente inmóvil, en posición fetal, con el fin de que la temperatura de su cuerpo y su aliento las calentara un poco, notar como el sueño venía lentamente y la atrapaba en un placer infinito.

Sonríe mientras piensa en todo ello lejos del pueblo. Hace años que tiene calefacción y todas esas sensaciones las tenía olvidadas. Vuelve a mirar el vaso que tiene entre las manos, ya son las cinco, no tardará en amanecer...

Y cuando conoció a Gregorio. Ella estaba segando, con las albarcas, la falda

arremangada y el pañuelo en la cabeza, él iba en la galera con otros mozos y al pasar a su lado le echó una colombiana que decía así:

*El pájaro carpintero pa trabajar se acacha
Y en llegando al abujero hasta el pico lo levanta
Yo también soy carpintero porque quiero mi muchacha*

En aquel momento supo que se casaría con él y así fue. Se casaron un domingo a las ocho de la mañana, y no hubo luna de miel, en aquella época los pobres no sabían lo que era eso –pensó, mientras sonreía–. El lunes a trabajar.

Cansados de segar, con polvo y sudor llegaban a la pequeña casa que Gregorio había heredado de sus padres. En cuanto se volvían a ver, algo mágico surgía entre ellos y se olvidaban de todo, de las penas, del hambre. Soñaban con tener muchos hijos y redistribuían el espacio del que disponían una y otra vez para poder ubicarlos.

—Yo creo que tres seguro. En la habitación que queda después de albergar a los animales y los aperos de labranza, podemos poner camas que cuelguen de la pared, se llaman literas, yo las he visto en el ejército –decía Gregorio—. Puedes estar segura que nuestros hijos serán fuertes y ágiles, no hay más que ver a los padres que tendrán –soltaba una carcajada y miraba a Engracia de una forma que la hacía sonrojar.

—¿Y si tenemos una niña?

—Tampoco será problema, nos apretaremos un poco más, podemos levantar un tabique ahí, entre nuestra habitación y la cocina. Dispondremos de menos espacio, pero para que queremos más tu y yo. Más juntitos estaremos.

Nunca tuvieron hijos, no llegaron a comprender bien el porqué. Se querían, se querían mucho y hubieran dado lo que fuera por ello, pero nunca los tuvieron. Veían a sus hermanos rodeados de niños, muchos de ellos sin quererlos, sin poder mantenerlos y una inmensa rabia los invadía. ¿Cuál era su pecado? ¿Por qué Dios les había castigado?

Con el tiempo se acostumbraron a su situación y fue realmente una ventaja cuando decidieron emigrar a Cataluña en busca de trabajo, pues su tierra les negaba hasta el futuro. Lo dejaron todo, total era tan poco, era nada y se fueron.

Encontrar trabajo no fue difícil, había mucho para los inmigrantes. Acomodarse al ritmo de una fábrica no fue tan fácil.

Encerrada entre cuatro paredes, sin poder respirar aire puro, sin que el sol le acariciase el rostro, sin poder correr por los campos. Condenada durante toda la jornada a respirar humos y a soportar estática un ruido infernal que no le permitía comunicarse ni con su compañera de enfrente. Su vida se fue entristeciendo.

El trabajar los dos les permitió tener un pisito y hasta un coche, cosas que jamás habrían tenido si hubieran permanecido en el pueblo. Pero el precio, ahora que lo valora, fue demasiado alto.

Sin darse apenas cuenta la línea de sus vidas se fue acortando. Ya no reían, ni hablaban, no había motivos para hacerlo.

Cuando hace diez años el Alzheimer lo convirtió en persona frágil, necesitado de todas las atenciones, hasta las más básicas, los que la conocían le tenían lástima pues creían que ella había dejado de vivir por la enfermedad de su marido.

Lo cierto es que se equivocaban. Desde que abandonaron el pueblo, su vida era plana y triste. La nostalgia jamás la abandonó, la nueva situación no hizo más que afianzarla, sin darle posibilidad alguna de cambio.

Así pasaron esos diez años, hasta que ayer decidió darle ella un giro a su vida. El médico le había dicho que pusiera especial cuidado en darle la dosis justa de aquel medicamento de la botella azul y así lo había hecho hasta ayer en que le dio medio bote. El otro medio se encontraba en el vaso que tenía entre sus manos.

JO DESITJO, TU DESITGES...

La Marina surt del ginecòleg agafada del braç de la seva germana. Està contenta per la notícia que li acaben de donar. Fa temps que se li ha despertat l'instin maternal. Ha fet venir la seva germana per acompanyar-la, són inseparables. Es mira amb deler l'ecografia que li acaben de fer. De sobte els dubtes sobre el seu marit tornen a fer-se presents.

—La mare diu que estic paranoica, però jo sé que el Pol m'amaga alguna cosa —diu abaixant el to de veu.

—Marina n'estàs segura? —la interrogà mirant-la als ulls.

—He pensat fins i tot de seguir-lo jo mateixa per esbrinar-ho, però potser el millor seria contractar un detectiu com fan a les pel·lícules —afegeix amb veu tremolosa.

—Vols dir que no exageres? —diu mentre la subjecta pel braç davant el semàfor acabat de canviar a vermell.

—Porta uns mesos que no para per casa. Els viatges a l'estranger o dins el país es succeeixen un rere l'altre, i un parell de dies a la setmana arriba tard a casa —explica entre gemecs.

—Però ell, com es justifica?

—Sempre té explicacions molt convincents, tant que fan sospitar que amaga alguna cosa. Sé que amb la crisi, l'empresa té problemes, però no crec que això en sigui la causa. A més, ja no em desitja com abans— afirma mentre les llàgrimes li regalimen sense aturador. Ara és ell qui s'excusa dient que està cansat. Crec que hi ha una altra dona.

—No seria millor preguntar-li directament —afegeix la germana oferint-li un mocador.

—Aquesta nit li donaré la notícia de l'embaràs i veuré com reacciona. Si no canvien les coses potser acabarem separant-nos —diu abraçant-se a la seva germana.

.....

En Pol està assegut al seu despatx. Té la taula plena d'informes per revisar i signar. Agafa el telèfon per trucar a la seva dona.

Quina excusa li posaré a la Marina per no anar a casa aquesta nit? És l'ani-

versari del Joel i vull passar la nit amb ell. Li he comprat unes entrades pel concert del Michael Bubl  i després el portar  a sopar a un restaurant de luxe. A més, he llogat una limusina blanca. No vull que res li espatlli la nit. L'estimo amb bogeria. Em sento atret pel seu dinamisme i la seva manera de veure la vida. Intento passar amb ell el major temps possible. Els amics es queixen dient que ara surto menys amb ells, que els he deixat de banda. No tinc valor per explicar a ningú la meva relació amb el Joel, no m'entendrien. Quan estic amb ell tot sembla tan fàcil. Estic pensant seriosament en deixar-ho tot i anar a viure junts, passi el que passi.

—Marina, escolta... tinc una mala notícia —diu mentre es mira les entrades del concert.

—Vaja, doncs jo en tinc una de molt bona —respon amb veu melosa—. Parla tu primer.

—No podrà anar a casa aquesta nit. Han sortit problemes amb els proveïdors i he d'anar a Madrid a solucionar-ho —afegeix mentre deambula pel despatx sense rumb.

—Pol, sempre has de ser tu qui solucioni els problemes de la empresa? Avui és un dia molt important per a mi —diu al cant el to de veu.

—Saps que des que em van fer directiu tinc més responsabilitats. Dem  arribar  d'hora i podrem parlar-ne tot sopant —explica en to conciliador mentre agafa la jaqueta i el maletí per marxar.

—De cap manera. Jo no puc esperar a demà per dir-t'ho —l'increpa mentre se sent una trencadissa de plats de fons.

.....

En Joel està molt il·lusionat.  s el seu aniversari i el Pol li ha regalat dues entrades per veure en directe en Michael Bubl . Després d'assistir al concert del seu artista preferit el portar  a un restaurant de luxe. Ell no hi està gaire avesat i té por que es noti. Si el Pol l'hagués avisat hauria anat a tallar-se els cabells després de la feina i s'hauria posat el vestit blanc que li va comprar quan van visitar l'illa de Mikonos aquest estiu. El sopar degustació és un tast de les seves especialitats en uns plats minúsculs. Per postres ha triat una escuma de fruites al xer s elaborada amb nitrogen líquid, una delícia.

Els dubtes i l'angoixa inicial al començar la relació s'han anat esvaint. Es van conèixer a la feina. Treballaven en departaments diferents i en Pol n'és

un dels directius. Van començar a coincidir en reunions i sopars fins que van acabar sortint. Ningú no en sap res a la feina i a ell li costa callar quan li pregunten si surt amb algú o amb qui ha anat de vacances. Sap que en Pol se l'estima i li demostra, sempre que pot, amb detalls que el tenen captivat. Ell té ganes d'arribar a casa, llavors, l'omplirà de petons i tindran tota la nit per poder estar junts.

Ell creu que aquesta celebració potser té un rerefons ocult, potser el Pol agafarà per fi el toro per les banyes i s'avindrà a anar a viure junts. Llavors ja no hauran d'amagar-se més.

Quan arriben a la porta de seu apartament amb la limusina ell fa un gran somriure.

—Ha estat una nit inoblidable, Joel —diu, mentre escura la copa de xampany.

—Si tu volguessis, podria ser sempre així —l'abraça amorosament—. Què et sembla si fem un pas endavant en la nostra relació? —li xiuxiueja a cau d'orella.

—Haurem de continuar així Joel —diu abaixant la mirada—. No sóc capaç de deixar la meva dona. Està embarassada de tres mesos.

DESVIATS

Només arribar al centre de curació on li havien comunicat que havia succeït l'incident, la *vetlladora* Mucumpa va començar immediatament i amb moviments automàtics la tasca que tenia encomanada. Tothom a l'Imperi tenia una aptitud per a la qual tenia una capacitació única i dedicació absoluta. Va treure el sac de color taronja, va tancar la cremallera de la bossa on transportava el material, va estirar el sac a terra al costat esquerre del cos de manera que no fos visible ni una sola arruga, se'l va mirar i no va quedar satisfeta, el va tornar a allisar. Obrir la cremallera en sentit contrari a les agulles del rellotge, aixecar els peus del cadàver, girar-los, estirar amb forces, col·locar-los a sobre el sac, agafar el cos per sota de les aixelles, tornar a estirar amb força, col·locar la part superior també al sac, per finalment tancar la cremallera seguint el sentit de les agulles del rellotge. Observant atentament l'escena, es trobava el membre de la brigada de comunicació Balenca. Mentre la responsabilitat dels *vetlladors* era esmenar els incidents que podien fer fluctuar l'ORDRE de la manera més efectiva i ràpida possible. La responsabilitat dels *comunicadors* era transmetre aquests incidents a tota la població, amb la finalitat d'evitar que es tornessin a produir. L'ORDRE, com tots els habitants de l'Imperi, havia de tendir a la perfecció. Utilitzant la seva portentosa memòria fotogràfica que li havia permès entrar a la brigada de *comunicadors*, el Balenca va procedir a registrar tots i cadascun dels detalls relacionats amb la troballa i retirada d'aquell cadàver. A la crònica va incloure que el cos sense vida del *curador* Topeca presentava l'abdomen esgavellat, ple d'esclètexes sagnants de les que, ni la *vetlladora* Mucumpa, ni ell mateix, que havien presenciat infinitat d'incidentes, en sabien deduir l'origen.

El rumor incessant originat per la notificació i descripció d'incidentes acabaria per fer-lo embogir. Sempre l'havia incomodat però últimament no el podia suportar. El que el feia més intolerable era la seguretat que mai et podries escapar d'ell, ni tan sols dins el teu refugi. Començant pel seu nom, el Martí sempre havia estat diferent de la resta de persones que l'envoltava. El seu pare, el Frederic, al que tant i tant trobava a faltar des del maleït dia que feia uns mesos havia desaparegut de manera sobtada, li havia explicat

els motius d'aquesta *desviació* i li havia ensenyat a sobreviure fingint constantment ser el que no era. Cada vegada amb més freqüència arribava un moment del dia en què començava a fixar-se al seu cervell la idea que fes el que fes i anés on anés mai podria escapar d'aquest molest i monòton soroll de fons, sempre amb la mateixa cadència i sense cap tipus d'entonació. Quan s'ancorava aquesta idea al seu pensament, li costava molt desviar l'atenció i fer-la desaparèixer del seu cap. Començava a respirar amb dificultat, el cor se li accelerava, se li feia un nus a l'estómac i es quedava paralytitzat; un atac d'ansietat en tota regla segons el pare. En aquestes ocasions i en moltes altres desitjava poder escapar de la seva pròpia consciència o bé tenir un botó per poder desactivar-la i fer que no pensés absolutament en res però la seva ment volava sola. Des de que l'Imperi havia fet desaparèixer al seu pare, el Martí presentava un preocupant estat de baixa energia que el feia passar el dia somiejant, postrat de manera constant al reposador del seu refugi. Degut a aquesta apatia en què estava submergit, en alguna comptada ocasió sí que parava atenció a la descripció d'algun dels incidents que tant odiava, i així irònicament, la seva vida va canviar en escoltar un d'aquells maleïts incidents.

En el mateix instant que va sentir que havia estat retirat el cadàver del *cuidador* Topeca que presentava unes esquetxes sagnants a l'abdomen, les orelles del Martí van començar a xiular i li van entrar fins i tot ganas de vomitar, embargat per una indescriptible emoció. Si aquell cos presentava talls a l'abdomen, significava que algú els hi havia infligit.

Quant a la crònica, van fer esment com de passada, que havia estat localitzat un tros esguerrat de paper damunt del cadàver, en el qual destacava la imatge d'un estrany objecte, un cos rectangular coronat per dos cercles, en la part frontal un objecte cilíndric i el sustentat pel que semblaven tres potes amb un mateix punt d'origen que després es separaven en diferents angles. Amb aquesta dada al Martí se li va esvaïr qualsevol dubte que li pogués quedar: una altra persona i no el mateix Topeca, havia infligit les ferides que li havien causat la mort.

El fet que aquesta manera d'actuar, que només ell sabia pel seu pare, que s'anomenava assassinat, no existís a l'Imperi, va fer que el Martí després de molts mesos d'abúlia pogués trobar la voluntat necessària per aixecar-se del

descansador i sortir del seu refugi. Havia de trobar fos com fos a aquell assassí, era la darrera i única esperança que li quedava per intentar donar sentit a la seva vida.

La Nagira portava més d'una hora corrent i aquella interminable cursa l'estava esgotant. No tenia ni idea d'on s'estava encaminant, només sabia que havia de fugir. Acabava de matar un home i això constituïa un fet sense precedents a l'Imperi. La Nagira sempre s'havia sentit diferent, ella no entenia la gent ni ells l'entenien a ella. Diàriament es preguntava per què era així i què havia fet ella perquè li toqués aquella desgraciada *desviació*. El seu procreador per una banda i la seva procreadora per un altre, l'havien repudiat de ben petita perquè no podien ni volien acceptar aquella nena tan estranya. No era posseïdora de cap aptitud en especial. De sobte sense que ningú s'ho esperés començava a treure aigua pels ulls, a vegades parlava molt fluixet, a vegades molt fort, li costava moltíssim planificar els seus entreteniments, no aguantava gaire estona concentrada en una mateixa activitat i la més molesta de la seva infinitat d'estranyeses i que els dos intentaven evitar fos com fos, era que sempre els volia tocar. Aquella aberració de la procreació només constituïa una càrrega per les seves vides dins l'ORDRE de l'Imperi. Un dia que ja no podien aguantar més, la van abandonar davant un centre de curació.

El Martí havia vist moltes vegades la imatge que descrivien a la crònica de l'incident. Presidia la façana d'un edifici que ell coneixia molt bé. El pare i ell el visitaven i en gaudien molt sovint, un petit oasi en aquell món d'estranyes. Hi havia molts edificis com aquell a l'Imperi, vestigis abandonats d'una època anterior en els quals ningú reparava però que eren els únics llocs on el pare i en Martí es sentien bé, sobretot en aquell en especial. Es va endinsar amb molta cura en la foscor ja que l'edifici es trobava en unes condicions lamentables. I allà va ser on, després d'aconseguir fer-se pas a través de llargues fileres de butaques trencades, la va trobar. Era una noia, estava asseguda a terra, il·luminada per la llum que provenia de la immensa pantalla que tenia davant on una parella s'estava besant apassionadament com si aquell fos l'últim instant de les seves vides. Enormes llàgrimes lliscaven pel seu preciós rostre que van fer que s'encongís l'ànima del Martí però que a la vegada li comencessin a lliscar a ell també llàgrimes de pura joia. Ja no li quedava cap dubte que aquella noia també era una *desviada*.

Ara sabia que mai més tornaria a estar sol. Es va apropar i li va acaronar suaument el cabell. Quan ella es va girar, lentament la va abraçar i van romandre fosos en aquella reconfortant abraçada. Quan el desconsol de la noia va arribar a la seva fi, van continuar contemplant en silenci i amb les mans entrecruades aquella meravellosa història d'amor que transcorria davant els seus ulls fins que les imatges es van aturar. Després d'un seguit inacabable de lletres, la pantalla es va quedar a les fosques. El silenci més absolut va regnar encara durant uns instants més fins que la noia se li va apropar, i a cau d'orella li va preguntar, amb una veu tan dolça que el va embolcallar de dalt a baix, tot fent que un calfred recorregués la seva esquena, *per què?*

Sense pressa, gaudint del moment que compartien i de la certesa d'haver trobat un igual, li va començar a relatar a la noia- ella va dir que es deia Nagira- la història que prèviament li havia tramès el seu pare: tant el seu pare com el seu avi, com el seu besavi, com el seu rebesavi havien viscuts sempre amagats. El Martí també havia viscut tota la seva infantesa al refugi del pare però aquest no podia suportar la idea que el seu fill hagués de passar-se la vida com ell. Durant aquell temps de total aïllament, el pare li va ensenyar com imitar a la resta de la societat per aconseguir passar desapercebut i que no s'adonessin que era un *desvial*. El Frederic volia que el seu fill visqués lliure però també volia evitar a qualsevol preu que el seu fill desaparegués, ja que era el que més estimava en aquest món. L'Imperi feia desaparèixer aquells ciutadans que es diferenciaven de la resta perquè constituïen una amenaça per l'ORDRE i l'única manera d'evitar-ho però a la vegada tenir llibertat, era actuar com si fossis algú que no eres. Quan el Martí estigués preparat per sortir del refugi, no podria riure, plorar, renegar, cridar, tocar a d'altres persones, sentir emocions o empatia.

Després de tants anys estava tan acostumat a fingir que ja no li suposava cap mena d'esforç. Quasi no recordava com era ell en realitat però sentia que la seva vida era una gran farsa i que no tenia cap sentit, sobretot ara que ja no hi era el pare. Sempre es trobava interpretant ser algú que no era per poder estar integrat a la comunitat i malgrat estar envoltat de tanta gent, la solitud li ofegava l'ànima. Paradoxalment, el primers anys de la seva miserable vida en què només tenia la companyia del pare havien estat per ell els més feliços. El dia del seu desè aniversari, el pare el va despertar acaronent-li la

galta i li va mostrar amb molt d'orgull un llibre ple de pols que sostenia entre les seves mans esteses. El Frederic li va dir que ja estava preparat per conèixer la veritat i sortir del refugi. Aquell llibre va resultar ser el diari del rebesavi Martí, en honor del qual, ell va rebre el seu nom. Les seves pàgines desprenien una olor de vell molt especial que el feien molt atractiu. Va començar a llegir-lo i va quedar atrapat inevitablement en les seves paraules. El rebesavi Martí descrivia amb una gran passió i alegria el que sentia, com s'havia enamorat, tingut fills, les anècdotes quotidianes del dia a dia. El Martí va anar veient a través dels ulls de l'avi com era el món abans de l'Imperi i de seguida es va adonar que no tenia res a veure amb com era ara sota l'ORDRE. Un bon dia, però, el to del diari va virar i de sobte va passar a ser gris i trist. El vell Martí continuava sent el mateix però descrivia com la societat que l'envoltava estava canviant i no l'entenia. La gent ja no reia, ja no plorava, deixaven de viure en família, s'havien tornat planificadors, perfeccionistes, ningú s'interessava en res més que no fos la feina que tenien encomanada. Degut a aquesta apatia i manca generalitzada de sentiments, va començar a disminuir dràsticament la violència, la tortura, els assassinats que havien estat protagonistes de manera brutal dels últims temps però paradoxalment el rebesavi va començar a ser més infeliç que mai. Fins i tot la seva estimada Lluïsa feia ja més d'un un mes que l'havia abandonat després de trenta anys de felicitat convivència per anar-se'n a viure sola. Li va comunicar la seva decisió de manera lacònica i sense cap tipus d'emoció.

I per això, el Martí va emprendre amb l'ajuda del seu fill Ricard, que era l'únic que semblava que com ell tampoc no havia embogit, la recerca de quin era el motiu d'aquest embogiment col·lectiu. Després de moltes penúries i vicissituds, van coincidir per atzar amb un individu que estava amagat en un antic edifici abandonat. Quan es va adonar que eren un *desviats* com ell, els va obrir el seu cor i així es van assabentar que ell mateix havia format part d'un grup de prestigiosos científics als que el govern, davant la creixent escalada imparable de violència extrema que estava fent inviable la convivència en societat, van encarregar desenvolupar un sistema que permetés remodelar d'arrel la societat i acabar amb els seus mals endèmics. Així va ser com van originar i desplegar una cúpula que deixava passar la llum ultraviolada i l'oxigen però mantenia una determinada concentració de drogues a l'aire; antidepressius, ansiolítics, tranquil·litzants que quan es van escampar per l'ambient, van aconseguir que s'eradiqués la violència però a

la vegada van generar una societat d'autòmats i com a efecte col.lateral, havia nascut l'Imperi. Van desaparèixer les emocions, l'empatia, l'amor, la vida en família, i per tant qualsevol manifestació artística com la música, el teatre, el cinema. El rebesavi Martí, el besavi Mateu, l'avi Pasqual, el pare Frederic i el mateix Martí, patien o més ben dit gaudien d'una mutació dominant en el seu material genètic que es transmetia només als homes i els "immunitzava" davant la inhalació d'aquestes drogues ambientals, *desviants-los* de la resta de la societat i fent que constituïssin una amenaça per l'ORDRE. Tots ells van viure permanentment amagats. Només es deixaven veure quan creien que era el moment adequat per prolongar la seva estirp de *desviats*. Llavors, triaven una procreadora, executaven l'acte i uns mesos més tard, en el mateix instant que donava a llum, arrancaven la criatura dels seus braços per poder amagar-la de manera immediata i salvar-li la vida.

La Nagira no podia creure les paraules tan consoladores que estava escoltant. Eren depriments però per ella, després de tants anys de patiment, solitud, vergonya, constituïen les respostes que havia estat intentant trobar sense descans. Va explicar-li al Martí que havia passat tota la vida tancada en un centre de curació on una sèrie de senyors la investigaven fent-li continuament tot tipus de proves. Feia un parell de dies mentre colpejava amb ràbia la paret del seu cubicle preguntant-se què havia fet ella per merèixer una vida així, no sap d'on es va desprendre un paper amb una imatge molt estranya i dues persones que mantenien els llavis units. No entenia el significat ni d'on havia sortit aquella imatge però li va remoure les entranyes. Ella en innumerables ocasions havia estat envaïda pel desig irrefrenable de tocar algú i ser tocada, però a l'Imperi això era impensable. Va aprofitar el moment en què la van treure del cubicle per fer-li més proves i va començar a córrer desesperadament per fugir del centre i desentrellar aquell misteri. El *cuidador* Topeca va començar immediatament a córrer darrera seu, no podia permetre de cap manera que la Nagira s'escapés. A diferència de tota la resta de *desviats* que ell havia pogut estudiar, ella era una dona i a més els seus pares no havien estat uns *desviats*. Ella havia heretat la *desviació* de manera recessiva i això feia el seu cas encara més interessant. Quan va sentir al Topeca abalancar-se a sobre seu, la Nagira va sentir un impuls interior irrefrenable de supervivència, va agafar un dels bisturis que el Topeca portava a la butxaca, li va esgavellar l'abdomen i va continuar corrent sense parar. Havia estat l'autora d'un fet sense precedents a l'Imperi

i havia d'escapar. No es va adonar que sobre el cos inert del *curador* restava un fragment esquinçat del paper que ella havia trobat i portava en aquells moments a la mà. En un determinat moment de la seva desesperada fugida pel carrers de la ciutat, li va semblar veure de cua d'ull aquella estranya imatge que ho havia desencadenat tot en la façana d'un de tants dels edificis atrotinats. Va aturar-se de cop i va entrar encuriosida. Després de recórrer en la foscor interminables fileres d'atrotinades butaques, va pujar unes escales i enmig d'una petita sala va localitzar un gran aparell que era el reflex de l'estranya imatge de la façana. En manipular-lo per esbrinar per a què servia, de sobte van aparèixer unes sonores imatges en la enorme pantalla blanca que hi havia al fons de la sala principal.

En finalitzar el relat de la Nagira, es van fondre en una enorme abraçada, convençuts que mai més tornarien a sentir la immensa soledat que els consumia. Aquell màgic i tendre silenci només es va veure trencat per fer-se la promesa de no descansar fins que el món tornés a ser com era abans de l'Imperi. Localitzarien i destruirien la font de les drogues ambientals que havien alienat a la població. No volien deixar aquell món als seus fills en herència i que fossin un desgraciats *desviats* tota la seva vida. Es van assecar les llàgrimes, van esborrar el somriure dels llavis i agafats de la mà van sortir d'aquell antic cinema havent recuperat el sentit de les seves, fins aquells moments, miserables vides.

LA “BALDUFA”

Sóc la “Baldufa”, una gosseta.

I estic preocupada. Preocupada i trista. Sabeu què em passa?

Doncs que el meu amo que sempre em porta a passejar- ens animem tots dos a fer-ho, ja que un sense l'altre no ens mouríem de casa- doncs li passa que ha d'estar molt quiet i està molt fotut. No es pot moure, i, en té per un bon temps abans no s'anima a caminar i a tenir el bon humor de sempre.

Ara us explicaré com és que se'ns ha acabat l'alegria i se m'ha girat una feina de por.

Vam anar amb tota la família a la casa de pagès que tenim a la muntanya a passar-hi les vacances. La casa està envoltada de boscos i prats i amb el meu amo sempre sortim a fer una caminada i de passada a guaitar si tot va a l'hora. També hi ha un riu, bastant cabalós, un pont antic de pedra que el travessa, alzinars, pins, sembrats, conreus, camins i corriols... en fi, un paradís, on s'hi respira l'aire pur de les muntanyes que ens rodegen. Jo, més que ningú, gaudeixo d'ensumar aquelles olors tan fortes de bosc que em remouen els meus instints i camino i camino al costat de l'amo, fent veure que no em canso, perquè ell no afluixi el pas o no es desdigni d'emportar-se'm.

Aquella tarda, després de dinar, jo ja desitjava el passeig, però plovisquejava, i vaig pensar que potser l'amo tindria mandra, però no, ja veig que s'aixeca, em fa la consigna secreta , i apa som-hi , a caminar s'ha dit.

Aquella tarda tot estava moll ja que feia dies que plovia i tot estava estovat, però ell amb moltes ganes i jo encara més, vam emprendre la nostra ruta d'exercici i relaxament. Es desprenia un forta olor de pinassa i d'herba humida que convidava a caminar, encara que el plugim no parava de caure i el cel grisós prometia regalar-nos encara unes hores d'aigua.

Després de trescar una bona estona i omplir els pulmons d'aire sa, vam decidir anar a fer un tomb pel voltant dels marges del riu. El soroll de l'aigua,

altres vegades agradable i suau, ara es deixava sentir amb un fort bramul, ja que a l'haver plogut bastant, el cabal era molt crescut.

Tan bon punt vam arribar, ens vam apropar al penya-segat per veure córrer l'aigua, ara terrosa i esverada, i de sobte, la terra de sota els peus del meu amo va esllavissar-se i empassant-se'l va anar a precipitar-se al fons del barranc, arrossegant amb la seva caiguda, pedres, brossa, branques. Tot acompanyat d'un gran crit d'angúnia que s'anava fonent a mesura que anava davallant pel pendent mullat, llefiscós i fals.

Vaig quedar-me de pedra, no sabia què havia passat, només veia aquell forat per on havia desaparegut el meu amo i per un moment vaig sentir-me tan sola i desvalguda, que no sabia què fer.

Tot seguit vaig córrer buscant un viarany que em portés a vora d'ell, però anant amb molt de compte perquè no em passés el mateix. Vaig trobar-lo. Amb un lladruc vaig fer-li notar la meva presència i amb passes menudes i neguitoses li vaig demostrar que jo m'encarregaria de tot. Estava enganxat entre les branques i la brossa que havia arrossegat amb la caiguda i molt maltractat. Tenia moltes esgarrinxades i no es movia quasi. Per sort l'aigua del riu no l'arribava a mullar, però com que tot estava xop, aviat quedaria moll i com que també vaig veure que no podia valdre's per sí mateix, vaig decidir entrar en acció immediatament. Vaig fer-li unes llepadetes de consol i cames ajudeu-me vaig córrer tant com vaig poder fins arribar a la casa.

La meva mestressa no hi era, havia anat a saludar uns veïns que estaven en una altra masia una mica apartada de la nostra, per això no havia passejat amb nosaltres.

Hi vaig anar corrents i allà vaig trobar-los, tan frescos, xerrant tan distesos i tranquils que els meus lladrucs no van ser prou convinents per alertar-los del nostre problema. Jo prou anava i venia neguitosa d'un costat a l'altre, incitant-los a mirar-me, però ningú va endevinar el meu missatge. Van pensar que potser estava nerviosa o que potser estava cansada, o que potser... què se jo! La qüestió era que ningú no es movia.

No podia quedar-me allà mentre el meu amo jeia malparat al fons del barranc. Vaig tornar a fer el camí cap al riu i vaig baixar fins a trobar-lo. No

s'havia mogut gens ni mica. Vaig pensar que n'estava molt de fotut, perquè ell és valent i té molta resistència, i per això encara em vaig aclaparar més. Però l'home no estava inactiu. S'havia tret el telèfon mòbil de la butxaca i com va poder es veu que va marcar el número del telèfon de la mestressa. No hi havia resposta a aquell SOS amarg, solitari i incert, emès des del fons del torrent, amb la veu trencada pel dolor i per l'amenaça de la foscor que ja començava a ensenyorir-se d'aquells indrets idíl·lics, ara amenaçants i traïdors. Jo em movia d'ací allà sense saber què fer. Solament se m'acudia apropar-m'hi i lladrar tot movent la cua, anant endavant, endarrere, i tornant a llepar-lo.

Amb un lladruc intel·ligent vaig acomiadar-me altra vegada i vaig pensar que ara sí que m'haurien d'entendre, ja que el trobarien a faltar i s'estranyarien del fet que jo sí que ja hagués arribat, però i ell?. Ja era mig fosc. On s'hauria entretingut? Llavors em mirarien i jo, procuraria fer-los comprendre que m'havien de seguir, que no podíem perdre més el temps. Ah!, si jo pogués fer que la mestressa escoltés el telèfon que s'havia deixat a casa, a sobre de la taula.

Amb les meves potetes cansades i mitja llengua a fora de la boca vaig tornar a arribar a casa. Per sort la mestressa ja hi era i manipulava el telèfon mirant si hi havia alguna trucada perduda. Amb la cara que va fer quan va sentir el curt missatge amb la veu confosa del marit des del barranc, jo ja vaig respirar a fons. Com ja havia previst, va mirar-me esverada, va avisar els veïns, vam córrer tots cap a l'indret malèvol, jo sempre al davant fent de guia important, i alleugerida pel suport que anava a portar al meu amo. Vaig trobar el camí llarguíssim, l'ansietat ens feia córrer. Vam cridar-lo per tranquil·litzar-lo. Vam baixar pel pendent. Degut a la fredor del capvespre, la proximitat de l'aigua, la immobilitat de tanta estona, l'espant que tenia i la patacada grossa que portava al damunt, feia molt mal aspecte. Tots van fer-se càrrec de la situació i ja van veure que treure'l d'allà era cosa urgent i complicada. Primer van haver de desplaçar-se per demanar ajut, ja que estàvem al camp i el poble queda una mica apartat.

Jo entretant, mullada i esgotada vaig posar-me al seu costat, amb el morro a tocar de la seva galta i respirant al uníson per tal de donar-li suport i escalfor. El temps que van trigar a treure'l d'allà baix, desbrossar-lo, donar-li un

cordial i abrigar-lo, va ser interminable, a més dels dolors musculars i interns que deuria sentir quan el van moure d'aquell llit fangós. Penso que el van arrossegar una mica massa i ell, pobre, no parava amb els “ai-ais” i “ui-uis”. Encara els tinc clavats a dins!

Quan el van tenir acomodat a l'ambulància, el van retornar com van poder, perquè van dir que presentava un quadre d'hipotèrmia i tot seguit van hospitalitzar-lo. Estava greu i el resultat del que tenia trencat, enfonsat o esquinçat, encara estava per diagnosticar.

Després d'uns dies de cures intensives, injeccions, pomades, visites de metges, tires de benes per immobilitzar costelles i no sé quantes coses més, ja ha tornat a casa. Això sí, quiet com un maniquí, no pot fer res per sol. Està demacrat i ple de cicatrius. Necessita ajut en tot moment. Assegut en una cadira, la mirada poc definida, una mica de mal humor, i alguns gemecs quan el belluguen per rentar-lo o curar-lo, és tot el que jo contemplo, ja que me'l miro de fit a fit i no el deixo per a res.

Jo ja no em moc del seu costat. M'interessa que ell sàpiga que el comprenc i que estic contenta d'haver-lo pogut ajudar tant aquella tarda fatídica. I és que no em fio gens de ningú, i d'ell encara menys, amb la mania que té de posar-se dret i fer moviments estranys per fer alguna passa. Tinc por que quan s'aixeca i es mou, se li bellugui algun os que encara no té prou soldat, o que caigui de nassos per terra i, apa, tornem-hi! A més quan prova d'aixecar-se, tot ell és un tremolor, s'agafa fort a les croses mirant d'aixecar el cul de la cadira, es pensa que podrà avançar i fer el manefla com sempre, però, res de res. Llavors és quan jo li remugo fort, ens mirem fit a fit i torna a seure amb cara de pomes agres.

I aquí em teniu, vigilància constant i absoluta al seu costat o a sota de la cadira, o a la vora del seu llit, pendent dels seus perillous moviments. De moment no puc passejar tranquil·la, només un moment i tot seguit torno a mirar si tot segueix bé. A més, m'he promès a mi mateixa que d'ara endavant no el deixaré mai, amb una excusa o altra sempre l'acompanyaré, no fos cas que es tornés a ficar en un altre embolic i jo no ho sabés...

Com s'ho faria tot sol?

PERE MIQUEL PUYOL

LA HUIDA

Tengo que llegar a tiempo. Espero poder salvarla. No le puedo fallar.

¡Piiip!

—¡Que no mira! —me gritan desde un coche.

Por poco me dan. No sé qué me pasa. No estoy ágil. Ni siquiera he hecho el ademán de esquivarlo. Suerte que el conductor ha tenido mejores reflejos. Creo que me han drogado. No recuerdo cómo he llegado a aquí.

Hay demasiados coches en las calles. Los fascistas deben de estar al caer en esta ciudad y la gente comienza a huir. Los rótulos de las tiendas no están en castellano. Me parece que estoy en Cataluña. ¿Cómo habré llegado? Sólo sé que Eurídice está prisionera en Málaga y no me fio de lo que puedan hacerle los fachas. Sólo de pensarlo noto una corriente que me estremece de arriba abajo. ¿Cuánto tiempo ha pasado? ¿Un día? ¿Varios? Tengo que volver a por ella lo antes posible.

No puedo ir a Málaga en tren desde Cataluña, antes tengo que pasarme de zona. Desde el otro lado podré tomar alguno, o quizás no. En los trenes hay muchos controles. Ya veré como consigo que me lleve alguien. Eurídice, aguanta.

Por esta avenida viene mucho tráfico. Seguramente huyen del enemigo. Hacia allí tengo que ir.

—¡Francisco!

¿Quién me llama? Un zagal de unos catorce años, cargado con una mochila. ¿De qué me conoce?

—¿No se acuerda de mí? Soy Lázaro, el amigo de Rafael.

Dice que es amigo de mi hermano, pero no me suena de nada. Parece un buen chaval. Quizás me pueda ayudar.

—¿Qué hace por aquí?

—Me voy para Málaga, pero no sé si por aquí voy bien.

Me mira extrañado y niega con la cabeza.

—¿A pie? No puede ir a pie. Venga, que le acompañe a casa.

¿Qué casa? Yo no vivo en esta ciudad.

—No, no. Tengo que ir como sea. Dime, ¿voy bien o no?

—No se puede ir a Málaga a pie.

Este mocoso piensa que no tengo cojones para pasarme al otro lado. Por Eurídice haría cualquier cosa.

Me voy.

—Francisco, venga. Venga conmigo. Por ahí no se va. Le enseñaré el camino.

—¿Seguro que no es por aquí?

—No. Yo le acompaño.

Llevamos una eternidad caminando. Esta ciudad no se acaba nunca. Mi paso vacilante no ayuda. Al muchacho le cuesta acoplarse a mi lentitud. No sé qué droga me habrán dado. No recuerdo qué me hicieron, cómo escapé de ellos, ni cómo llegué hasta aquí. Espero que no sea demasiado tarde.

Suena una sirena. Tenemos que buscar refugio. Lázaro no se inmuta.

—No se preocupe. Es una ambulancia.

Menos mal que no nos bombardean. Me siento inundado por un sudor frío. Esos cuervos no respetan nada ni a nadie. Incluso eran de los nuestros los que bombardearon el ayuntamiento de Alfal, donde nos tenían prisioneros

junto a treinta compañeros. Casi nos matan. De allí nos llevaron a Málaga, donde nos separaron. Tengo que caminar más rápido, mi Eurídice.

Estas calles me resultan familiares. ¿Cómo es posible? Yo nunca he estado aquí. Giramos la esquina y me encuentro con mi padre.

—¿Dónde estabas? Llevamos horas buscándote. Toda la familia —le pregunta a Lázaro— ¿Dónde lo has encontrado?

—Iba caminando por la avenida de la Concòrdia. Decía que se iba a Málaga a pie. Lo he convencido para que me acompañe.

—Menudo susto nos has dado, abuelo.

Se ha formado un corro a nuestro alrededor de los que se supone que son mi familia y vecinos. Me llaman abuelo. Mi padre dice que no es mi padre, sino que es mi hijo. Rafael es un desconocido que tiene el nombre de mi hermano y se supone que es mi nieto. Esto es de locos: si fuera verdad habría perdido mi vida. Me miro las manos y no parecen las de un hombre de veinte años. ¿Realmente soy un viejo?

Seguramente todo esto son visiones provocadas por las drogas que me han dado. Estoy soñando y no he escapado. Aún debo de estar sufriendo la tortura de esos cerdos. Tengo que huir. Eurídice me necesita. Me espera desde que nos separaron el tres de noviembre de 1938.

COM CADA ESTIU...

La dècada dels 70 gairebé tocava a la seva fi i la vida no era fàcil. L'avi Ignasi feia poc que s'havia jubilat de les seves tasques com a metge, –“Una gran eminència!”– deien alguns. L'àvia per passar l'estona llegia molt i s'havia apuntat amb la germana de l'avi a un curs d'enquadernació manual. Hi anaven cada dimarts des d'octubre fins al juny. L'avi per no quedar-se sol a casa, anava a una sala d'exposicions del Passeig de Gràcia i allà es trobava amb els antics companys de l'hospital i observaven i criticaven quadres i escultures, grans passions d'aquell gran home. Era coneixedor de la pinacoteca de grans pintors modernistes catalans amb qui compartia tardes i més tardes de tertúlies culturals.

Havia arribat el juny i l'enrenou d'acomiar-se per alguns mesos del gran pis de l'Eixample no ho era tant, si pensava que aviat gaudirien de la companyia dels néts a la casa d'estiu.

Com cada estiu quan acabava l'escola, la Maria carregava el Sis-cents amb les maletes, la gàbia dels catorze periquitos, el gos i els quatre nens i fugia de la gran ciutat cap a l'antiga casa que durant tres llargs mesos compartiria amb els seus pares.

El seu home, l'Eduard, treballava fins a molt tard en l'empresa familiar, una impremta situada al Baix Llobregat i només hi anava a dormir. Aviat arribaria l'agost per gaudir de tota la família junta.

Era una casa molt gran, plena d'habitacions que tenien mobles centenaris, llits altíssims, calaixeres plenes de tresors, armaris amb la roba que any rera any oblidava i joguines, moltes joguines!. Feia olor de celler perquè antigament algú hi havia conreat vinyes al terreny que hi havia just davant de la casa i la família feia el seu propi vi. Segur que alguna ampolla escadussera quedava pels racons ja convertida en vinagre.

Però el que més li agradava a la Berta, la filla petita, era jugar al jardí. Així que després d'ajudar a buidar el cotxe, treien el gos –que només obrir la

porta fugia corrents a fer un riu—, la gàbia dels catorze periquitos, de manera que no s'obrís i en sortís algun exemplar volant, les bosses amb la roba dels nens i el menjar. Es posava els pantalons curts i una samarreta de tirants i anava a explorar el jardí.

La casa tenia dos jardins, el de dalt era el que estava més net, els avis es passaven tot l'estiu treballant-hi per tenir el jardí més bonic de totes les cases del veïnat. El de baix no tenia pedres, però per a la Berta era encantador. S'hi accedia baixant quatre o cinc graons des de la vorera que envoltava la casa i quedava a sota a l'esquerra. Després de les escaletes emergia un brollador d'aigua amb una banyera central i quatre de petites. Just tocant a la caseta de pou, una mena de casa de nines on la Berta i el Gerard, el tercer dels germans, passaven tardes i més tardes imaginant altres móns. Una miqueta més enllà hi havia una glorieta de ferro tan vella com la casa i el mur que limitava els dominis de la família. A l'altra banda del jardí s'alçaven tres xiprers altíssims, com si fossin els sentinelles d'un fort de l'edat mitjana.

Un dia de principis de juliol, la Berta, que era molt inquieta, va descobrir un niu d'orenetes enganxat a la paret del safareig, darrera la casa. No paraven de piular tot esperant que la seva mare els portés algun cuc per menjar. Després d'una bona estona d'observació del niu, va poder comprovar que aquelles bestioles eren orfes i va decidir fer de mare oreneta fins que els ocellets poguessin volar i fer la seva.

Dia a dia buscava cucs, larves i altres insectes junt amb el Gerard per poder alimentar a aquelles aus indefenses amb una xeringa que li havia proporcionat la seva àvia, infermera durant la guerra, i tenia una bona farmaciola amb tot de productes per passar l'estiu: tiretes, benes, pastilles pel mal de coll, ungüents per les cremades, pomades pels nyanyos, cremes per a les picades de mosquits, apòsits, xeringues, aigua oxigenada, iode...

L'avi li havia explicat que la natura era molt sàvia i que a totes les espècies sobrevivia l'individu més fort i espavilat, que era molt difícil que aquelles tres orenetes arribessin amb èxit a la seva maduresa.

—“Quina raó té l'avi!”— Pensava la nena el dia que va treure el cap al niu i

va veure que una de les orenetes ja no hi era. Amb molta tristor va observar que jeia a terra, camuflada entre la bardissa i sense moure ni un sol múscul. Era la primera vegada que la Berta s'enfrontava a la mort. Va plorar una miqueta i va posar al pobre animaló dins una caixa de sabates. Va avisar en Gerard, l'Àlex i la Marta, els seus germans grans, que si us plau l'ajudessin a fer un forat al jardí de baix per fer un enterrament digne a l'oreneta. Quan l'avi ho va sentir, va agafar a la Berta, la va seure a sobre les seves cames i li va explicar amb molta tendresa que havia de deixar que la natura fes la seva.

—Mira Berta —li va dir—. Saps l'òliba que cada nit ulula i es posa a la punta del xiprer? Ella és la que s'encarrega de la vigilància del jardí, mira que durant la nit tot estigui en ordre, i també s'ha d'espavilar per endrapar alguna cosa i poder subsistir. Jo crec que podríem deixar l'oreneta a tocar del brollador i veuràs com demà al matí ja no hi serà, i un altre cop s'haurà complert la llei de la natura.

Una vegada més va decidir fer cas a l'avi, en sabia tant de tot! Qualsevol dubte el podia resoldre! Al capvespre va posar amb molta cura la dissortada au a terra al costat del brollador i al dia següent havia desaparegut.

Varen anar passant els dies i les orenetes anaven creixent i començaven a sortir del niu per volar. Al principi eren una mica maldestres, però poc a poc van anar agafant confiança i ja feien bones excursions per anar a buscar el menjar que necessitaven. De tant en tant es posaven a sobre l'espatlla de la Berta, la delectaven amb un petit refilar, com a mostra d'agraïment i se'n tornaven contentes al niu. Una d'elles va buscar-se un altre niu i se'n va anar, l'altra es va quedar allà mateix. S'hi sentia bé.

L'agost es va deixar veure girant el primer full del calendari i per fi el pare compartiria amb tota la família aquells meravellosos dies. La calor picava de valent i havien començat les restriccions d'aigua típiques de cada temporada estival. L'Eduard, el pare, que era un cul inquiet necessitava allunyar-se per uns dies dels aires càlids de la província de Barcelona i va proposar d'anar a passar uns quants dies al Pirineu.

L'avi Ignasi, tot sorprenent a la família, va ser el primer en fer les maletes

per anar cap a la Vall d'Àneu, on havien llogat una caseta de fusta. Amb prou feines hi cabien tots, però la qüestió era fugir cap a un clima més fresc.

Quan per fi varen enfilem la carretera que duia cap Esterri, als nens se'ls va quedar gravada la imatge de l'església del poble que semblava que estigués al vell mig de l'asfalt. L'efecte era increïble. Semblava talment la fotografia que els havien ensenyat els avis abans de marxar.

En arribar a aquell indret després de quatre llargues hores de cotxes, (perquè, amb tanta canalla havien d'anar amb els dos cotxes, el sis-cents groc i el "Supermirafiori" de color taronja que duia l'Eduard per anar a treballar), després de descarregar els animals i els trastos, la Berta va poder respirar l'olor de pi negre més penetrant que mai havia sentit. Aquell aroma de bosc fresc li va quedar gravat a la memòria de la pituitària com si d'un record es tractés. Es va impregnar de muntanya i es va prometre a ella mateixa que mai oblidaria aquell instant.

A Esterri era tan tranquil·la la vida! Al matí després d'esmorzar la Berta sortia a fer unes quantes voltes amb la bici al prat, després anava cap els gronxadors i mentre anava i venia estirant les cames, enlairava el cap i podia veure el cel blau, els arbres, les muntanyes, els petits insectes, com les llagostes i les abelles i aus enormes voltant en cercle per sobre de prats intensament verds.

Mentre es gronxava, vestida amb una faldilla vermella, anava cantant una cançó. Els altres nens que estaven per allà jugaven i saltaven, corrien i s'ho passaven bé aliens al perill que estaven a punt de viure. A l'altre banda del parc hi havia una senyora que cada dia pasturava una vaca i una euga. La pastora es va descuidar un moment de les seves tasques i la mala sort va fer que mentre un nen saltava la tanca que delimitava el terreny per anar a buscar la pilota, la vaca comencés a córrer darrera de l'infant, que, cames ajudeu-me, no sabia com fer-ho per desempallegar-se de la bèstia. El noi no va dubtar en tornar a saltar la tanca justament pel lloc on s'estava gronxant la Berta. La vaca també ho va fer i en aquell moment, d'una embranzida, va empènyer amb tota la força que la seva cornamenta li va proporcionar, el gronxador de la petita Berta, que automàticament va caure a terra, sent trepitjada per la vaca. Aquesta continuava perseguint tots els nins, que espantats, fugien cap

als racons més insospitats, pujant els arbres, entrant a les cases... El cos inconscient de la Berta jeia a terra. De sobte van aparèixer uns quants pares amb pals i mantes per “torejar” la vaca i endur-se-la ben lluny.

L'Eduard va agafar la Berta i la va portar cap a la caseta. Va estar-se tot un dia dormint. Sort de l'avi Ignasi, que amb els seus coneixements va fer revifar la petita.

Mai més van tornar a veure la pastora, ni la seva vaca ni l'euga. El senyor Julio, l'encarregat del resort on s'havien instal·lat, li va prohibir la pastura en el seu prat.

A la Berta li va quedar un record per tota la vida, ja que d'aquella investida i posterior caiguda, va perdre un tros de dent. Va ser l'única conseqüència de l'incident amb la vaca. Fins i tot quedava graciós cada vegada que ensenyava les dents amb el somriure trencat que tenia.

Un dia l'Eduard, gran amant de conduir i de fotografiar tot allò que se li posava al davant, va endur-se els dos fills petits d'excursió a un poblet de la muntanya. A la Berta li agradava molt afalagar l'àvia i no va tenir una altra pensada que agafar flors i portar-n'hi. Així que després de visitar tot el poble van entrar al cementiri, allà les flors eren precioses! La nena no va dubtar ni un sol moment en agafar d'amagatotis les més boniques que els seus ulls havien vist mai. Era un pom de margarides ben acolorides que estaven a terra damunt d'una tomba. Les va guardar a la motxilla i sense dir res al pare que estava fent retrats a tort i a dret, va dir: –“Què, marxem?”–.

En arribar a casa va esperar que tots estiguessin asseguts i va treure de la motxilla el ram que havia agafat per l'àvia. A casa no se'n sabien avenir! La nena havia agafat un pom de flors de plàstic d'una tomba!

Després d'alliçonar-la, li va tocar anar a tornar les flors, però ja s'estava fent de nit i la claror havia desaparegut. Qualsevol tornava per aquelles carreteres sense llum! Així que tan bon punt es va fer de dia, no li va quedar altre remei a l'Eduard de tornar a agafar el cotxe i deixar el pom a la única tomba que estava despallada de flors en aquell preciós cementiri d'un poblet dels Pirineus.

Van acabar els dies en què s'estaven allà dalt i tocava tornar a la casa d'estiu ara que la calor no era tan intensa. La Marta i l'Alex van agafar gosses i l'àvia va fer-ne confitura just quan es van tornar a instal·lar a la casa.

Com cada estiu va arribar el mes de setembre i les vacances van acabar. La Maria amb la seva família va tornar a carregar el Sis-cents amb les maletes, la gàbia dels catorze periquitos, el gos i tots els records emmagatzemats en cadascun d'ells i van tornar cap a la gran ciutat.

L'hivern es va presentar fred, fosc i sec i al cap de pocs dies de la seva arribada van patir la sobtada mort de l'avi. La pena va envair tota la família, va ser un cop molt dur per a tots. Aquell curs tot va començar a ser diferent. Enrera quedaven els estius plens de llum i vida que tan bé recordava la Berta. L'àvia estava sola tot i que continuava anant a classes d'enquadernació amb la tieta. Tothom li donava fascicles col·leccionables perquè en fes llibres. Així estava distreta.

Cada estiu tornava a repetir-se la mateixa història, les orenetes tornaven al niu, però ja ningú les anava a trobar a la casa dels avis. Ja no hi havia periquitos, ni gos ni sis-cents, ni canalla corrents pels jardins. Tot havia canviat.

Ara la Marta, la germana gran, que festejava des de feia temps, era a punt de casar-se i anava de vacances pel seu compte. L'Alex treballava i no se li veia el pèl. En Gerard era a Anglaterra d'intercanvi. L'àvia era massa gran per anar a aquella casa amb tantes escales per pujar i baixar. I la Maria i l'Eduard, els pares, havien decidit de fer un viatge llarg, sense "nens".

Varen passar els anys i la casa encara continuava allà, buida de persones i plena de records. La Berta, s'havia casat. La vida li havia somrigut i gaudia d'una família envejable i una feina molt plaent. Sentia, però, la nostàlgia dels estius viscuts en companyia dels seus i ho volia reviure.

Quan va acabar la primavera va decidir tornar a la casa dels avis, que feia anys que ja no hi eren. L'interior estava ple de pols, encara conservava l'olor de celler i els mateixos mobles antics i solemnes. Les bigues mig corcades deixaven veure el pas dels anys, l'escala que duia cap el pis de dalt s'ha-

via escantonat al primer graó, els vidres de les finestres s'havien trencat. En veure cada detall del que quedava en condicions, va tenir una brillant idea. Tot plegat semblava una bogeria, però estava disposada a engegar un projecte per no deixar morir els seus records amb l'ensorrament de la casa. Volia restaurar-la i convertir-la en un hotelet amb encant a vint minuts de Barcelona. Això requeria molts diners i molta feina, però res és impossible quan hi ha una bona intenció al darrera.

Tota la feinada li va portar molt de temps però en un parell d'anys ho va tenir llest per poder obrir portes. Un dia va voler fer un tomb pel jardí amb la família i els explicava tot el que sentia de petita quan cap als volts de Sant Joan començava l'aventura de cada estiu. Assenyalava l'antic safareig, ara reconvertit en una font, els va mostrar el lloc on feien niu les orenetes. Amb cara de sorpresa va veure que encara hi era, i a més hi havia tres pollets piulant desesperats que arribés la mare per alimentar-los. Quan va arribar l'oreneta, va triar posar-se sobre l'espatlla de la Berta i la va acaronar tot delectant-la amb un suau refilar. Aleshores la Berta va recordar per un instant tots els moments viscuts en aquella casa i es va sentir molt feliç de saber que a partir d'ara ho tornaria a revivre en companyia de la seva família.

FEIA TEMPS QUE NO FUMAVA

Saps? Feia temps que no fumava.

Sí, de debò. El darrer cigarret l'havia cremat aquella nit, l'última que havíem passat junts. Recordes?

Havíem sopat al Cafè Teatre, torrades casolanes amb embotits. I un vi negre de Gandesa, aquell que ens portava tants records.

I l'excursió de després, a La Mola. Recordes el passeig nocturn que vam fer pels camins de la nostra muntanya? Els mateixos camins per on havíem passat tantes vegades...

Aquelles caminades amb la colla, els cims conquerits, les acampades, els focs de camp. Els primers petons, les carícies, les rialles, el descobriment dels cossos. Les rebolcades a la tenda de campanya. I les tornades a casa, els llavis encetats i alguna marca de xuclada al coll, senyals que amagàvem dels pares però que en gallejàvem amb els amics.

Quants records desvetllàrem, aquella nit...

Clarejava i nosaltres baixàvem del massís. I vam decidir segellar la nit a casa teva, al llit que havia estat escenari i protagonista de tantes i tantes nits. Ens volíem convèncer que aquella havia de ser la darrera. Perquè ho havia de ser, oi?

Tu vas conèixer el Genís aquell cap de setmana, al balneari. Creu-me, no te'n pots fer a la idea de com em peneixo d'haver-te suggerit que hi anessis amb la teva germana.

Tu em vas dir que volies anar al balneari a prendre les aigües, a desconnectar i tot això. I jo pensava que si hi anaves amb la Glòria et resultaria més fàcil esbandir cabòries, que amb mi tot et costaria més.

I m'ho vas explicar tot en tornar, em vas dir que t'havies enamorat per segon cop a la teva vida. Que sí, que jo era el teu primer amor i tot el que vulguis, però que ho havies superat, i que ara el Genís era el primer graó de la teva escala. M'ho deies convençuda, segura que feies un pas en ferm. Jo, esverat, no m'ho empassava. Em resistia a pensar que les nostres vides es separaven per sempre.

Em vas dir que us havíeu impactat. Que la primera vegada que es van creuar les vostres mirades, us havien espurnejat els ulls. Que t'havien de fer un massatge de cervicals: t'havies despullat del barnús i estaves esti-

rada a la llitera, tapada amb una tovallola blanca i esperaves mig adormida. Quan va entrar el massatgista et vas despertar de cop. Et vas sufocar i no et sortien les paraules. I ell et va tocar les espatlles, encara sense oli.

—Estàs molt tensa, molt carregada.

—La feina, ja ho saps, moltes tensions, moltes hores a l'ordinador...

Llavors el Genís, amb la seva professionalitat i aquell tacte que només té ell (i com t'hi esplaiaves, contant-m'ho!), va acariciar-te l'esquena, va estendre-hi l'oli i, amb una fricció suau però ferma, va anar reduint els punts durs –nòduls, en deia ell, molt professional– fins a deixar-te ben relaxada. Llavors et va recomanar un bany a la piscina d'aigües termals exterior, mentre es feia l'hora de dinar. I tu hi vas accedir dòcilment, no només al bany (que tu no hauries fet mai, amb el fred que feia aquells primers dies de desembre, tan fredolica com ets!), sinó també al Martini blanc que vau prendre junts al sol de la terrassa.

La barreja de gelosia i despit se'm cruspia, i vaig voler fugir-ne. Un vespre que la feina ens havia fet plegar tard vaig convidar una companya de feina a sopar.

Amb la Gal·la esmorzàvem molts cops junts, i havíem fet el cafè de mitja tarda més d'una vegada. Xerràvem molt i ens enteníem força. Sovint trobàvem que ens havien agradat els mateixos llibres o les mateixes pel·lícules, i ens en recomanàvem. Jo li havia explicat la nostra història, i l'havíem comentat més d'una vegada. Ella coneixia els meus neguits, i m'encoratjava perquè veia que patia. Però mai havíem intentat acostar-nos més.

Ella sabia que em bullia la sang només de pensar en tu. I es delia per tenir-me, malgrat que jo no me n'adonava.

I coneixia el meu desassossec. Jo li havia explicat tot allò del cap de setmana, el mal que havia sentit quan m'ho relataves joiosa. Un cop més em vaig desfogar amb ella, m'hi vaig buidar. I ella em va consolar, i em va fer veure que allò era el millor que podia passar, que ens haguéssim desenganyat d'una vegada per totes. Que havia de treure-me-la del cap, que ja m'havia fet prou mal. Que la relació que havíem mantingut no era sana. Que dues persones, si s'estimen, han d'estar juntes als ulls de tothom. Que una relació de parella té en la transparència la millor virtut i que si és tèrbola està condemnada al fracàs. Que una relació així es pot allargar, sí, és clar, però poques vegades acaba bé. Que ella ja ho veia, que jo no estava fet per por-

tar una vida tant desendregada: que avui ens veiem i ens estimem, que demà ens estimem però ens ignorem, que aquest cap de setmana el passem junts, sense separar-nos ni un sol moment, i que l'endemà fem veure que no en sabem res l'un de l'altre. Que no, que això no et va bé, em deia.

Vam sopar a l'Emperador del Palau de Mar, al Port Vell. Una graellada de peix i un vi blanc del Penedès ens van apropar. La Gal·la va esbrèmer el meu interior i va pouar tot allò dolent que hi duia, tot el que ella veia que em perjudicava, filtrant-ho i girant-ho perquè en veiés el costat bo.

La passejada pels molls del port va eixorir-me. Allà, al mig de iots i velers, vaig abraçar-li la cintura, li vaig fer un petó al coll i se'm va desfer a les mans. Tota la fermesa amb què m'havia estat allixonant fins aquell moment va amollar, es va deixar anar als meus braços i va recolzar el cap a la meva espatlla. Ens vam mirar i ens vam besar llargament, els ulls clucs.

Tu sovintejaves les pujades a Caldes. El Genís baixava entre setmana, els dies que tenia festa al balneari, i durant uns mesos em vas oblidar. I només tenies ulls per a ell. Quan et trucava em defugies, deies que tenies feina o que no podies parlar, que ja em trucaries així que poguessis. Però no ho feies mai. I vam perdre allò tan nostre d'explicar-nos-ho tot. Et vaig enviar uns quants correus electrònics, però les teves respostes sempre eren molt vagues o, senzillament, no existien. Semblava que no volies saber-ne res, de mi.

Jo ho vivia molt malament, tot allò, i em refugiava en la Gal·la. Li vaig entregar la meva ànima. La deixava fer, permetia que m'absorbís tot el temps. O no, potser era jo, qui la xuclava. Vam crear una mescla uniforme, una dissolució homogènia. Allò que jo feia, ella ho feia amb mi. Allà on ella anava, jo al seu darrera. Sabia que podia comptar amb ella per tot, que mai no em defraudaria. Jo era feliç al seu costat.

La veritat és que fins llavors –quan ja t'havia fet fora del meu cap– no vaig ser conscient de la seva bellesa extraordinària. Els seus ulls foscos, gairebé negres, la seva cara, de pell suau i morena, la seva cabellera, d'un negre blavós, que treia reflexos brillants de la llum. Fascinant.

Al cap d'uns mesos vaig rebre el teu correu electrònic. Em vas dir que us casàveu, el Genís i tu, a la primavera. Et vaig respondre que me n'alegrava molt i que jo havia trobat l'estabilitat al costat de la Gal·la, que teníem un projecte de vida en comú.

Va ser llavors, quan semblava que podíem estar més deslligats, que vam recuperar la nostra amistat. Ens vam trobar una tarda a la Plaça Vella. A la terrassa d'un cafè ens vam explicar tot el que no ens havíem dit aquells mesos. Vas justificar-te dient-me que havies volgut centrar-te en la relació amb el Genís, que no volies que res ni ningú *i encara menys tu* –vas subratllar– et destorbés.

Vas admetre que tu tampoc ho havies passat gens bé amb l'aïllament. Però que tenies por de trontollar si em tornava a creuar en la teva vida, i no volies que el teu lligam amb el Genís en quedés malparat.

Així doncs, vam retrobar la nostra amistat. I vam tornar a intimar. I vam recuperar aquella complicitat que ens havia unit sempre.

I vau venir, el Genís i tu, a dur-nos la invitació del casament, i ens vam conèixer tots quatre. La Gal·la va estar molt contenta amb la invitació. La va rebre com un senyal de que tot el que hi havia hagut entre nosaltres passava definitivament a formar part del passat. Ho va celebrar com el final d'un malson.

I jo estava convençut que no tornaria a fumar mai més, de debò. Aquest matí, quan la Gal·la m'ajudava amb el nus de la corbata, li ho comentava:

—Fa més d'un any que no fumo.

—Que contenta n'estic –m'ha respost.

I després de la celebració a l'església, venint cap al restaurant, no ha deixat de tirar-te floretes. Que si “està molt maca amb aquell recollit”, o que “el vestit li estilitza molt la figura”. I jo, tota l'estona donant-li la raó. I és que ets la núvia més maca que he vist mai.

I ara apago el cigarret, i vinga!, vestim-nos, fem el llit i afanyem-nos a baixar, que el ball està molt animat i tothom et deu trobar a faltar. Quina sort que coneguessis el cap de cambriers, i que et revelés que hi ha aquesta habitació al pis de dalt del menjador on celebrem el teu casament!

CRUCE DE SOLEDADES

¡Vaya mierda! –pensó Alberto mientras arrancaba el coche. Aún le escocía la discusión que había tenido con Marta nada más levantarse. Detestaba empezar así el día, luego era imposible enderezarlo. El problema era que, después de seis meses de convivencia, habían discutido varias veces y él para evitar la bronca nocturna que le robaba el sueño, llegaba tarde. Con esto solo conseguía posponerla y empezar la mañana de mal humor. Cada bronca matinal le llevaba a tener algún incidente nefasto como cortarse durante el afeitado, un encontronazo con el jefe o una anulación de pedido. Por eso temía empezar la jornada con mal pie.

Y para colmo empezaba a llover. Miró el reloj, era tarde. Aceleró. Igual se había precipitado al ir a vivir con ella. Sus amigos le habían avisado: Si así estáis bien ¿para qué cambiarlo? Sólo puede ir a peor. Él hizo caso omiso, estaban tan bien juntos. Además con el dinero que se ahorraban del alquiler del piso podrían ir de viaje a Nueva York. Ése era su sueño. Por un momento recordó la tarde que al salir del cine le preguntó si le había gustado la película y ella alabó la puesta de sol con Manhattan de fondo... Fue entonces cuando decidió dar el paso.

Pero ella no entendía que después de trabajar necesitase desconectar; tomar una cerveza con los amigos o ir al gimnasio o lo que fuera. Un rato para él, para ser él mismo, no ese snob trajeado y encorbatado que le hacía representar su jefe. Acostumbrado a comer fuera y a llevar la ropa a la tintorería, no quería saber nada de la lavadora o de la bombilla del baño... Ya le había dicho que buscara a alguien para la limpieza o para llevar la casa. Eso no era cosa suya.

Maldita lluvia. Había arreciado y él tenía prisa.

Aunque empezaba a llover, Jota pensó que era un buen día. Se iba a ganar unas perras pegando carteles. Estaba orgulloso de que entre todos los que se dedicaban a ese oficio, siempre se acordaran de él. Se esmeraba. No

se le estropeaba ninguno. Hoy iría debajo del puente, allí aguantarían más tiempo. Tenía la suerte de cara; le habían dado una mujer de piernas incabables y mirada provocativa. En estos casos no utilizaba el cepillo grande sino una brocha y la mano. Iba más despacio pero no le importaba. Los encolaba y tras presentarlos en la pared, ejercía una leve presión desde el centro a los lados, desde arriba hacia abajo, de manera que no quedara ninguna arruga. Se los miraba de lejos, cerraba un ojo, como un delineante antes de trazar la siguiente línea. Le gustaba su trabajo. Sentía que alegraba el gris de la ciudad con carteles de colores. Lo miraba satisfecho y luego seguía con otro.

La tercera mujer, de lejos, le cucaba un ojo. Se acercó, le había quedado un pliegue diminuto. Le gustó. Parecía que le hablara, que deseara intimar con él. Siguió encolando buscando ese efecto... Sus chicas aprendieron enseguida a guiñar con una sensualidad que era difícil de ignorar.

Mientras engomaba la décima mujer, tejía una historia de amor entre los dos. Dio un par de pasos atrás. Sí. Era la mejor de todas. Absorto en sus pensamientos no sintió cómo se le mojaban los pies.

Jota sonreía bajo el puente, deseaba llevarse esa muñeca a casa. El tiempo había empeorado y las carreteras parecían rieras improvisadas que drenaban agua y barro hacia la salida de la ciudad. En su cabeza la lluvia era la música que ambientaba su romance. No oyó el coche que se acercaba y que intentaba frenar.

¡Vaya día! Tenía que acabar en el hospital. ¡Cómo no! Si él ya lo sabía... algo malo le tenía que pasar, pero ¡un accidente! ¡Qué coño hacía aquel hombre ahí parado, en medio de la carretera! Y suerte del airbag... él no se había hecho casi nada aunque el collarín era algo aparatoso. Una ligera contusión en el cuello que le apartaría del trabajo una semana. No pudo evitar sentir un cierto alivio. En cambio aquel hombre parecía que hubiera ido a la guerra, tenía un brazo y una pierna escayolados. Le tendrían en observación esa noche. El mal ya estaba hecho, lo único que podía hacer era acercarse y ofrecerle su ayuda.

—Lo siento. ¿Necesita algo? ¿Quiere que llame a alguien?

—No. Yo no. Pero, si usted pudiera acercarse a mi casa... Es que ellas no se han quedado nunca solas. Marilyn siempre me recibe con un beso. Gilda me espera fumando, le gusta le cuente qué he hecho, si me ha ido bien, esas cosillas... A Julia no le gusta dormir a oscuras, por eso le suelo dejar la persiana de la cocina medio subida, así la luna la acompaña. Cherry duerme junto a mí con un picardías, cada noche me acuesto mirándola. Dígales que volveré mañana.

—No creo que...

—Si usted pudiera, ¿le importaría quedarse con ellas? Sólo una noche. No tengo a nadie que las cuide. Se lo agradecería.

—No me conoce.

—Confío en usted. Me trajo al hospital. Tiene cara de buena persona —añadió. Luego le indicó donde encontraría las llaves—. Ellas no le pueden abrir.

—Pero...

—A mí no me dejan ir.

—Está bien. Lo intentaré.

—Gracias.

El cielo se había despejado, era de un azul intenso, como si lo hubieran encerado. Marcó la dirección en el navegador más porque no se le olvidara que porque tuviera realmente intención de ir. Arrancó el coche sin pensar. Mientras conducía le llovían imágenes mezcladas, como un puzzle por hacer, de la discusión con Marta, de la carretera, del hospital...

Ha llegado a su destino. Era la voz de su navegador que le devolvió al presente.

Era un barrio pobre, de casas bajas y enganchadas, perdido en el tiempo. Una mujer obesa caminaba con dificultad arrastrando unas zapatillas de estar por casa mal puestas, una bata a cuadros y unos calcetines de media que amenazaban con coagularle las piernas. En la otra acera había dos mujeres que parloteaban de sus problemas ajenas al mundo. Sus voces se mezclaban con las quejas que se escapaban por las ventanas para buscar oídos que las atendieran ya que los más cercanos permanecían sordos. *¡Levántate de una vez! ¡Zángano! Y trae algo pa' comer.*

Cuando llegó a la puerta miró a ambos lados. Sacó la llave. De un gesto rápido la abrió y entró. Ni se le ocurrió llamar antes. El corazón le palpitaba. Se sabía observado. La sensación de estar haciendo algo prohibido le oprimía el pecho. Tenía miedo de que pensarán que iba a robar. Encendió la luz para no golpearse. La primera sensación fue de agobio. Era un piso pequeño. Parecía que las paredes se le iban a caer encima. Le faltaba aire. Se acercó a las ventanas y abrió sus puertas. Había venido a eso...—pensó mientras intentaba que el aire limpiara sus temores—. Cuando se dio la vuelta llamó a las chicas. No hubo respuesta. Entró a la cocina, al lavabo y por último al dormitorio, no sin antes pensárselo un rato, y después de llamar varias veces con los nudillos. La cama sin hacer, junto a ella un póster de una rubia en lencería, una cómoda con cajones que no acababan de cerrar, una chaqueta y una bata colgando de una percha tras la puerta. No había nadie. Se dejó caer sobre la única silla que encontró en el comedor y miró a su alrededor. Un armario viejo lleno de revistas y recortes, un televisor de tubo y un póster de Gilda. Se quedó atrapado en su mirada sensual durante unos minutos. Después se dio cuenta del cigarrillo humeante y se levantó. La modelo del dormitorio anunciaba la marca Cherry. Tras la puerta de la cocina un cartel de Julia Roberts y Marilyn en la entrada mandando un eterno beso. ¡Esas eran sus chicas!

¡Tanta soledad enganchada en esos muros! Durante unos minutos cerró los ojos, la cabeza sobre los antebrazos y éstos sobre la mesa. Se preguntó cómo podía un hombre vivir así, cómo se llegaba a ese estado...

Cogió el coche y condujo absorto hasta su casa.

Cuando Marta llegó, él estaba cambiando la bombilla del baño.

Ajuntament de Terrassa

Cultura